

İşçi sınıfı yumruğunu sıkmalı ve siyaset masasına vurmali

Sayfa: 10

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2023 / Sayı: 160

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Çorlu Modern Karton fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Manisa'dan metal, Bursa'dan gıda işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

İŞÇİNİN SEÇİMİ

İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

2023'ün seçimi: Bugün hemen şimdi!

2022 yılının son günlerinde milyonlarca işçinin beklediği asgari ücret masasından bir kez daha açlık ücreti çıktı. Ya ne çıkacaktı? Yıllardır patronla hükümetin bir olup yönettiği Türk-İş'in de figüranlık rolü oynadığı bu filmi bin kere de izlese son sahne değişmedi, değişmeyecek! Ama hava dönüyor, işçiden esiyor artık yıl! Yazılan senaryoları yırtıp atan, tarihini ve geleceğini kendi yazan bir işçi mücadelesi yükseliyor. 2022'yi, sadece patronun sefalet dayatmasını değil istibdadın grev yasağını da ayağının altına alarak, grev hakkını grev yaparak kazanan Bekaert işçilerinin zaferiyle kapattık. 2023'ü kazanmak için gideceğimiz yolu biliyoruz! Asgari ücret her geçen gün hayat pahalılığı karşısında eriyip giderken Bekaert işçisinin yaktığı çoban ateşi MESS fabrikalarından başlayarak açlık ve sefalet dayatmasını reddeden işçilerin mücadelesiyle harlanacaktır.

Türkiye'de grev hakkını fiili grevle yasalara yazdıran Kavel işçilerinin mirasçısı Bekaert işçisi bugün de yolu açıyor. Bu yoldan ayrı gayrı demeden sendika ayrımı, sendikalı sendikasız, işçi memur ayrımı gözetmeden tüm işçi sınıfı el ele omuz omuza yürümelidir.

2022'nin sonunda DİSK'li Bekaert işçilerinin Körfezden yükselttiği sesin ilk yankısı Trakya'dan Türk-İş'li işçilerden geldi. Çerkezköy'de Petrol-İş'li Elba Bant işçileri grev pankartını asar asmaz patronu dize getirdi. MESS fabrikalarında DİSK Birleşik Metal'li işçiler birer ikişer ayağa kalkıyor. Eller şaltlere uzanıyor. 2022 sonunda grev ateşini yakan Türk-İş üyesi Selüloz-İş'li Kartonsan işçileri ateşi harlıyor mücadeleyi yükseltiyor. Aynı gayrı yok! Birleşik işçi cephesi var!

Bu daha başlangıç! Açlık ve sefalet dayatmasına karşı mücadele ateşi tüm işçi sınıfını sarmalı. Metal işçilerinin Erdoğan'ın grev yasağını reddettiği gibi kamu emekçileri de Erdoğan'ın gönülünden kopan yüzde 30'luk sadakayı da elinin tersiyle itmeli ve mücadeleye katılmalıdır. Metal işçilerinin Kavel'i, maden işçilerinin Zonguldak yürüyüşü, gıda işçilerinin Tekel direnişi gibi kamu emekçilerinin de tarihinde büyük öğretmen grevleri, Kızılay direnişleri vardır. Doktoru, mühendisi, avukatı, öğrencisi... Memleketin geleceğinden kaygı duyan kim varsa sınıf mücadelesinin etrafında kenetlenmeli bilgisini, birikimini, enerjisini bu mücadeleye katmalıdır.

Sınıfımızı bilirsek saflarımızı sıkılaştırırsak geleceğe umutla ve özgüvenle bakarız. "Durun", "bekleyin", "seçimlere kadar dişinizi sıkın" diyen kim varsa onlara kulaklarımızı tıkamalıyız. Açlığı, sefaleti bugün yaşayan işçi-emekçi hakkını istemek için neden seçimleri beklesin? Emekçi halk, esaretine son vermek için bugün mücadeleye atılmak, Bekaert işçileri gibi zincirlerini kırmak varken neden patron partilerinin gelecekteki vaatlerine bel bağlasın? Asgari ücret masası gibi düzen siyaseti masasından da emekçi halkın payına esaretten ve sefaletten başka bir şey düşmez.

Erdoğan kazansa, seçimleri kazanmak için ülkeyi boğazına kadar içine batırdığı borçları emekçi halka ödetecek. Öbürleri gelse enkaz devraldık diyerek yine aynısını yapacak. Bugün dişimizi sıkarsak seçimden sonra kemer sıkamak zorunda kalırız! Bugün yumruğumuzu sıkır ve mücadeleye atılırsak patronların açlık ve sefalet dayatmasına mahkûm, iktidarın sadakasına muhtaç olmayız. Biz seçimimizi bugün doğru yaparsak yarın sandıktan ne çıkarsa çıkarsın geleceği biz yazarsın. Örgütü ve onurlu bir mücadeleye ekmek ve hürriyet kavgasını zafere taşırız!

6 Metal işçileri ek zam istiyor: MESS'e karşı ayrı gayrı yok!

7 Levent Dölek: Emeklilikte kapitalizme takılmak

9 Lozan yalanları neyi örtüyor?

Manisa'dan bir metal işçisi kadın

2023'te sınıfımızın gücünü daha çok gösterelim!

Manisa'da bir metal fabrikasından herkese merhaba. Çoğu sendikacı fabrikada olduğu gibi bizde de gözler yıl sonu enflasyon açıklanmasının ardından yapılacak zamalarda. Temmuz ayında asgari ücrete yapılan zamdan sonra patron şimdi daha düşük bir zam vermenin peşinde. Enflasyon ne çıkarsa %30 eksikliğini vereceğim diyor. Or-

tada imzalanmış ve kabul edilmiş bir sözleşme yokmuş gibi insanları kandırmaya çalışıyor. Üstelik bunu yapma biçimleri de çok alçakça. Fabrikadaki eski ve kıdemli çalışanları daha yeni ve kıdemi az olan çalışanlara karşı kışkırtıyor, eski çalışanlara daha çok para verme tekliflerinde bulunuyorlar. Aynı servisle işe gidip gelen, yan yana

çalışan, aynı masada yiyip içen insanların arasını açıyorlar ve bu şekilde kendi kurnazlıklarına destekçi bulacaklarını zannediyorlar. Sözün kısası bizleri birbirimize düşürerek kârlarını katlama, yeni fabrika açma derdindeler. Bizi hafife alıyorlar ama biz kendimiz için neyin doğru olup olmayacağını biliyoruz. Lafa gelince kahraman

olduğumuzdan söz ediliyor ama her zaman fedakârlık da bizden bekleniyor. Artık patronlar için değil kendimiz için kahraman olmanın zamanı geldi. Seneye güzel bir giriş yaptık, önce EYT'li büyüklerimiz haklarını söke söke aldı sonra

Bekaert işçisi kardeşlerimiz kazandı! Daha fazlası için birleşelim ve 2023'ü işçi sınıfı için, kendimiz için çok daha güzel bir yıl yapalım!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Yüzyılın sözleşmesi diye yutturulan sözleşmelerin bir hiç olduğu ortaya çıktı

Asgari ücrete yapılan zamdan sonra Tofaş'ta çalışan 15 yıllık işçilerin maaşı neredeyse eşitlendi. Birçok çalışan asgari ücretin altına düştüğünden dolayı saat ücretleri yukarı çekildi. Yıllarca, yüzyılın sözleşmesi diye yutturulan sözleşmelerin, bir hiç olduğu ortaya çıktı.

İşçilerin yıllarca nasıl kandırıldıklarını görmüş oluyoruz. Asgari ücrete son iki yılda yapılan zamla bakıldığında Türk Metal sendikası son iki sözleşmede işçiye 5 ile 10 bin TL arasında bir ücret kaybı yaşattı. Artık Tofaş gibi büyük fabrikalarda çalışmak bir avantaj sağlamıyor.

Türk Metal sendikasının olduğu her fabrika aynı durumda.

Eylül'de MESS sözleşmesi var. Sözleşmenin uzaması durumuyla birlikte neredeyse bir yıl asgari ücret ile çalışacağız. Kaybımız büyük! Bizleri uyduruk enflasyon zamlarına muhtaç eden Türk Metal sendikasına karşı Tofaş sosyal platformlarında çok büyük tepkiler var. Yorum yazanlara, eleştiri yapanlara baskı ve mobing yapılarak işçiler yaptıkları yorum ve eleştirileri silmek zorunda bırakılıyor.

Özgürlük, adalet sadece onların çıkarına olunca uygulanıyor, tıpkı ülkemizdeki iktidar gibi! Nasıl yö-

netilmek istiyorsan öyle yönetilirsin. Böyle bir kukla sendika; gücünü bilmeyen, cahil kalmış, ezilmiş, sömürülen bir işçi sınıfı oldukça böyle kolaylıkla yönetilirsin!

Ama genç çalışanlara bakınca içimiz umutla doluyor. Genç işçiler araştırıyor, sorguluyor, birçok konuda ön planda olup haklarını arıyorlar. Bu genç işçi sınıfı iyi organize olursa, 2015'te yarım bıraktığımız işin sonunu getirebilecek potansiyelleri var. Artık korkacak, kaybedecek fazla bir şeyleri yok! Çünkü çalışma şartlarımız her geçen yıla göre daha da kötüye gidiyor.

Eylül sözleşmesini bekleme-

liyiz. Türk Metal sendikasının insafına bırakmamalıyız. Son iki yılda asgari ücrete gelen zam farkları hemen alınmalı, iyileştirmeler saat ücretine yapılmalı. Sözleşme döneminde ise TÜİK'in yalan rakamlarına göre değil gerçek enflasyona göre pazarlık yapılmalı, ücretlerimizin alım gücünü arttırmalı, kıdem zammını eklemeli ve sosyal haklarımızı arttırmalıyız. Bütün metal işçileri birleşip acil taleplerimiz için derhal birleşmeli ve sözleşme döneminde hakkaniyetli bir taslak için Türk Metal sendikasına başkaldırmalıyız.

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Patronların kölesi olmayacağız!

Merhaba dostlar, ben bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Biz de sendikasız, güvencesiz tüm işçiler gibi çok emek vererek çalışıyor fakat karşılığını alamıyoruz. Fabrikamızda ücretlerin asgari düzeyde olmasını bir yana bırakırsak içeride uymamızı istedikleri sıkı kurallar ve mola saatlerinin yetersizliği sebebiyle molaya çıkmanın kendi başına bir koşturmaca olması gibi çalışma hayatımızın haftada en az 45 saatini bize zehir eden bir sürü sorunumuz var. Telefon üretiminde giymek zorunda olduğumuz özel kıyafetler var. Üretime her giriş

çıkışta telefon parçası gibi değerli malzemeler çalınmasın, içeri kamera vb. herhangi bir eşya sokulmasın diye X-ray aramasından geçme zorunluluğumuz var. Gizlilik sebeplerinden üretim alanına gün ışığı girmesi dahi engellenmiş, tek bir kapı, penceremiz yok. Yemek molası dışındaki çay molasında sigara içmeyi geçtim, en azından güneş görmek için üretim alanının dışına çıkmak istiyoruz. Ama bizim çay molalarımız 10, yemek molamız ise 40 dakika. Molaya çıkarken önce zil sesini duyup, üretim istasyonlarımızı derli toplu bırakıp, tepedeki

ışıkları kapatmamızı istiyorlar. Sonra çıkışa yürüyor, X-rayden geçiyoruz, dolaplara gidip iş kıyafetlerimizi çıkartıyoruz, telefon, sigara, çay, mont, ayakkabılar, ne gerekiyorsa alıp bahçeye çıkıyoruz. Bunların hepsini yapmamız, çayı, sigarayı bitirmemiz, yeniden giyinip, arayıp içeri istasyon başına dönmemiz için 10 dakikamız var. Molaya çıkarken ışık açık unutmak, mola dönüşünde iş kıyafetinin önünü içeri girerken hala ilikliyor olmak, iş şapkasını sonradan takmak, bunların hepsinin para cezası var. Bizim çay molamızı sizlere anlatırken bir

kere daha yorulduğum dostlar.. Bu mola saatleri konusunda yönetime 2 yıldır laf dinletememiştik, mola uzun olsun diyorsanız ya sabah daha erken iş başı yapacaksınız ya akşam geç çıkarsanız, günde 9 saat kesinlikle çalışılacak dediler, molar uzamayacak bedavadan dediler. Biz ne yaptık? Biz koskoca firmayı ve patronların sırtımızdan geçinme hırsını karşımıza aldık, sadece mola saati ve saçma cezalar için değil, saat ücretlerimiz, mesai ücretlerimiz, yakacak paramız, bayram paramız, hakkımız olduğunu belki de bu zamana kadar fark etmediğimiz

ama bize mücadelenin önünü açan Gebze'deki, Türkiye'nin dört bir yanındaki fabrikaların başarılı toplu iş sözleşmelerinden duyduğumuz diğer tüm haklar için örgütlendik! Tüm baskılara rağmen sendikalaştık, birleştik, şalteri indirdik dostlar. Şimdi açlık sınırında asgari ücrete çalışmamak, patronların kölesi olmamak adına çıktığımız bu yolda, en örgütlü halimizle toplu sözleşme masasına oturacağız. Sözleşmemizdeki kırmızı çizgilerimiz için mücadele edeceğiz ve hakkımızı söke söke alacağız!

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır

Dostlar herkese merhaba, ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Fabrikamızda yetki mahkememizi kazanmamıza rağmen yani sözleşme hakkımızı ikinci kez kazanmamıza rağmen ne yazık ki devletin patronlara bir kıyağı sonucu patronumuz bir üst mahkemeye itiraz ederek haklı davamızı istinaf mahkemesine taşıdı. İstinaf mahkememizi kazanacağımızdan patronun da bilgisi olmasına rağmen istinaf mahkemesine başvurmasının tek bir sebebi var: sendikal sürecin

uzaması sonucu işçi arkadaşlarımızın birlik ve mücadele tavrının kırılması.

Gelelim bizim ne yaptığımızı. Öncelikle yetki mahkememizi kazanmamızın sevincini bütün arkadaşlarımızla paylaştık. Patronun istinaf mahkemesine başvurmamasından sonra fabrika içerisinde eylemlerimize başladık. Vardiya giriş ve çıkışlarında hem fabrika içini hem yönetim binasının önünü birer direniş alanı yaptık ve sloganlarımızla hala ayakta olduğumuzu ve mücadelemizin

asla kırılmayacağını cevabını verdik. Tabi bununla yetinmeyip hafta sonu fazla mesai çalışmasına gitmeyerek bir kez daha sendikamızla birlikte olduğumuzu ve mücadelemizden vazgeçmeyeceğimizi gösterdik.

Ne olursa olsun, patron hangi sendika karşıtı hareketle gelirse gelsin, yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatı olacaktır. İşten atmaya karşı işgal, promosyon ve yemekhane taleplerimiz için kesintisiz mücadele verdik ve bunları kazandık. Toplu sözleşme

gününün de her geçen gün yaklaştığını, o gün geldiğinde de neler yapabileceğimizi biz de patron da biliyor. Smart Solar mücadelemiz

sadece kendi çıkarımız için değil Türkiye işçi sınıfının kazanımları içinde gerçek bir örnek olsun diye devam edecektir.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İşçiler olarak hakkımız olanı Bekaert işçisinin izinde kendi ellerimizle söke söke alacağız.

Merhaba Yoldaşlar, ben Chen Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Son günlerde gözümüz kulağımız Bekaert işçilerindeydi. Grev erteleme (yasaklama) kararını tanımayarak greve çıkan Bekaert işçileri bu cüretkâr tutumları ile bize örnek oldular. Şunda emin olabiliriz: Önümüzdeki süreçte sözleşme döneminde grev yasağı ile karşılaşan işçiler ilk olarak Bekaert işçilerini hatırlayacaklar.

Birkaç gün önce Bekaert işçile-

rinin başarılı bir sözleşmeye imza attığının haberini aldık. Grevin başarıyla sonuçlanması hem Bekaert işçileri adına sevinmemize sebep oldu hem de işgal, grev, direniş yönteminin hakkımızı almak için ne kadar uygun bir yöntem olduğunu göstermiş oldu. Selam olsun mücadeleciler Bekaert işçisine. Hükümet birkaç ay sonra yoksulluk sınırının altında kalacak asgari ücretle övünüp dursun, işçiler olarak biz hakkımız olanı Bekaert işçisi-

nin izinde kendi ellerimizle söke söke alacağız.

Asgari ücretin rakam olarak yüksek çıkacağı belliydi. Fabrikamızda kazanımlarımızı korumak için asgari ücrete gelecek zammın %45'inden fazlasını saatlik ücretimize ek zam olarak almayı patrona kabul ettirdik. Bu şekilde Ocak ayı itibarıyla saatlik ücretimizde %9,66 ek zam almış olduk. MESS fabrikaları da benzer bir ek zam talebinde bulundu. Tabii ki MESS

bu zammı vermekte ayak direyecek ama örgütlü bir tepkiye karşı koyamayacaktır. MESS Toplu İş Sözleşmesi işçilerinin de grevdeki

Kartonsan işçisinin de yanındayız, mücadeleleri mücadelemizdir. Yaşasın Sınıf Dayanışması! Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Bursa OYAK Renault fabrikasından bir işçi

2023 yılını mücadele yılına çevirelim!

OYAK Renault fabrikasında tedarik sorunu ve çip krizinden dolayı yönetim 31 Aralık-11 Ocak arası üretim yapılmayacağını açıkladı. Yıl sonunun bitmesiyle birlikte Megan projesinin üretimi tamamen Karsan fabrikasına geçti. Yeni proje gelene kadar Clio 5 üretilmeye devam edecek. Avrupa Noel tatiline girdikten sonra Renault'un Avrupa'da bulunan fabrikaların çip ve parçaları OYAK Renault fabrikasına gönderildi. O yüzden 15 Aralık'tan yıl sonuna kadar üretimde artış oldu. Bant hızı ve mesailer arttı. Adeta pestilimizi çıkardılar. Noel'de biz Fransa'nın yükünü taşıyoruz ama biz Ramazanda oruçlu halde hiç durmadan mesailere kalarak çalışırken üretim yükünü Fransa'ya kaydırmayı kimse düşünmüyor. Yemek saatlerinde ya da çay molalarında bile artış yapılmadı. Emperyalizm bu işte!

Emperyalist sermaye için ucuz işçi olmaya devam ediyoruz. Asgari ücretin artmasıyla birlikte ücretlerimiz neredeyse asgari ücretle eşitlenmiş oldu. Sendikamızın açıklamasına göre 2018-2022 arasında fabrikada işe başlayanlara iyileştirme yapılacağı söylendi. Ancak bu iyileştirme değil. Asgari ücretin altında kalan ücret olamayacağı için yapılacak zorunlu bir uygulama. İyileştirme tüm ücretlere yapılmalı. Asgari ücret tüm ücretlere ve saat ücretine yapılacak zam şeklinde yansıtılmalı.

Geçen sene sözleşme imzalanmadan önce açıklanan taslağın az olduğunu tüm metal fabrikalarında işçiler olarak sendikaya söylemiştik. Enflasyonun artmasıyla birlikte taslağın değeri daha çok düştü. Enflasyon zammına karşı taslak revize edilmesi gerek dediğimizde değiştiremeyiz açıklanan taslağın hepsini alacağız, bize güvenin dediler. Sonuç ortada maaşımız asgari ücret seviyesine geldi. Bu durumun he-

sabını sorduğumuzda ekonominin böyle olacağı bilemedik deyip geçiştiriyorlar. Oysa fabrikadaki işçiler olarak durumun kötüye gideceğini defalarca söyledik!

EYT açıklamasından sonra şartlara baktığımızda fabrikada yaklaşık 1000 kişi açıklanan şartlara uyuyor. Bir çoğu emekli maaşı düşük çıkmasından dolayı emekli olmak istemiyor. Emekli olup ek bir işte çalışsa bile bu ekonomik şartlarda geçinemeyeceği ortada! Emekli olmak istemeyenler OYAK Renault yönetimin EYT konusunda açıklama yapmasını bekliyor. Renault yönetimi EYT şartlarına uyan herkesin işine son verecek olursa bir çok arkadaş düşük emekli maaşından dolayı sıkıntı yaşayacak.

MESS sözleşmesi görüşmeleri Eylül'de başlayacak. O günü bekleyemeyiz. İyileştirme ve zam talebimizi bugünden yükseltmeliyiz. Sözleşme masasına kayıplarımızın telafisi için değil ek haklar elde etmek için oturmalıyız. Bunun için tüm arkadaşlara çağırıyoruz şudur: 2023 yılını mücadele yılına çevirelim. Fabrikalarımızda birlik olup kendi haklarımız için bir araya gelelim. MESS'e karşı mücadele bayrağımızı yükseltelim!

Çorlu Modern Karton'dan bir işçi

Biz kazanabiliriz

Geçtiğimiz aylarda konuşulan banka promosyon konusu sonunda bizim fabrikada da bir neticeye kavuştuk. Daha önceki senelerde fabrikanın kendi kasasına aldığı banka promosyonu çalıştığımız fabrikayla aynı şirkete bağlı ambalaj fabrikasının yaptığı küçük bir iş bırakma eyleminin sonucunda bizim oldu. Yaptığımız küçük bir eylem bile hakkımız olanı almamızı sağladı. Sadece 10 dakika işbaşı yapmama patrona ve onun yönetimine aslında içerde güçlü olanın onlar değil biz işçiler olduğunu gösterdi. Bu kararlığı sadece Eren Holding'in ambalaj fabrikasında değil, diğer karton, enerji, nişasta ve arıtma fabrikasında da göstermeliyiz. Sadece birkaç senede bir defa ödenen banka promosyonu için değil. Her ay aldığımız ücretlerimiz için de mücadele etmeliyiz. Patron gelen asgari ücret zammının üstüne yüzde kaç koyacak diye beklemeyelim. Kendi yüzdemizi mücadele ederek kendimiz söküp alalım. Ambalaj fabrikasının da gösterdiği gibi birlik olarak ancak istediğimizi alabiliriz ve beraber omuz omuza mücadele ederek biz kazanabiliriz.

Bursa'dan bir gıda işçisi

Neden hep eziliyoruz? Neden biz daha fakirleşirken sermaye sınıfı daha zengin oluyor?

Hepimizin bildiği üzere yine hükümet ve sermaye sınıfı her yıl sonunda olduğu gibi bu yıl sonunda da asgari ücret tiyatrosunu oynamaya başladılar. Her geçen yıl yapılan zam ile Türk Lirasının alım gücü yarı yarıya düşerken birde küstahça "şu kadar zam yaptık daha ne istiyorsunuz" diyerek patronlara vergi affı bize ise vergi borcu çıkarıyorlar. Bu düzende sermaye sınıfı sadece parasını koyuyor biz ise emeğimizi, hayatlarımızı, ailemizi, özellikle pandemi döneminde canımızı ortaya koyarak çalışıyoruz. Biz çalışarak hem ekmeğimizi kazandık hem de sermayedarların doymak bilmeyen midelerini doldurmaya

çalıştık. Türkiye'de bütün her şey döviz bazlı iken bir tek ücretler Türk Lirası bazında kalıyor. Üreten sınıf olarak bizler her defasında daha fazla açlığa yoksulluğa itiliyoruz.

Peki neden hep eziliyoruz? Neden biz daha fakirleşirken sermaye sınıfı daha zengin oluyor? Soruların cevabı şudur aslında bizler bir olursak başarılı oluruz bizler örgütlü olursak başarılı oluruz. Bizleri yıllarca sınıf mücadelesinden uzak tutabilmek için Kürt Türk, Alevi Sünni, sağcı solcu ve benzeri şekilde ayırmaya çalıştılar ve kısmen de başarılı oldular. Aslında biz Türkü ile Kürdü ile Alevisi ile Sünnisi ile sağcısı ile solcusu ile bir bütünü

çünkü biz emekçiyiz sadece kendimizin değil ülkemizin de geleceğine yön vermeliyiz. Maalesef bu tabularımızdan vazgeçemediğimiz sürece sermaye sınıfının istediğini yapmak mecburiyetindeyiz. Tek yol ise bir olmak biz olmak! Emperyalizme kapitalizme Siyonizme ve sermaye sınıfına karşı bir olmak biz olmaktır! Şu sözlerimi dikkatle okuyup iyice düşünmenizi hepimizden istirham ederim.

Türkiye'nin birlik içinde ve bölünmez olduğuna dair iddialarda bulunulan dönemler geride kaldı. Şimdi her çocuk bile hissediyor ki birlik içinde ve bölünmez Türkiye diye bir şey yok. Türkiye uzun

zaman önce iki karşıt sınıfa bölündü burjuvazi ve proletarya. Refah içindeki burjuvazi uzlaşmaz düşmanımızdır. Onun eğlencesi bizim kederimiz sayesinde. Onun refahı bizim yoksulluğumuza dayanır. Bu sözlerimle anlatmak istediğim şey ise şudur. Yıllarca bize ülkemizin bölünmez olduğunu anlatanlar aslında ülkemizi paramparça parçaladılar. Kendileri refah içinde yaşarken bize yoksulluğa boyun

eğmemiz gerektiğini söylediler. Bu demek oluyor ki kendi menfaatleri için bizi, emeğimizi ve kutsal saydıklarımızı bize karşı hayasızca kullandılar. Bizler ülkemiz için çalıştığımızı zannederken onlar o parayı kendi hazinelerine aktardılar. Artık yeter. Artık dur. Sıra bizimdir sıra işçi sınıfınıdır. Söz bizimdir. Söz işçi sınıfınıdır. İşçi sınıfı iktidara gelemezse bu düzen asla değişmeyecektir.

Grev yasağını tanımayan Bekaert işçileri kazandı!

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Bekaert İzmit Fabrikası'nda 13 Aralık'ta başlayan grev 18 gün sonra işçilerin zafereyle sona erdi.

Grev süreci Bekaert'in İzmit ve Kartepe fabrikalarında gayet olağan bir şekilde başlamıştı. Birleşik Metal-İş ve Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş sendikası patronla oturduğu masada işçilerin beklentilerini karşılayan bir anlaşmaya varamadıkları için üretimden gelen güçlerini kullanmaya, greve gitmeye karar verdiler. Fabrikalara grev kararları asıldı, işçiler şalteri indirmeye hazırlandı. 13 Aralık'ta grev günü geldi çatı... Ancak üretim durmadan önceki gece, bir Cumhurbaşkanı kararıyla grevlerin millî güvenlik gereğiyle ertelendiği öğrenildi.

İstibdadın "erteleme" kararı verdiği bütün örneklerde olduğu gibi Bekaert grevinde de bu karar bir erteleme değil, grev yasağıydı. Yasa grevin ertelendiği 60 günün sonunda grevin tekrardan başlamasını değil,

toplu sözleşmenin Yüksek Hakem Kurulu'na gitmesini buyuruyor. Yani işçinin sözleşme masasındaki en önemli kozunu, üretimden gelen gücünü gasp ediyor.

İşçinin iradesi karşısında grev yasağı hükümsüzdür

Hem Bekaert patronu, hem de işçi düşmanı istibdad için senaryo tanıdıktı. Grev yasaklanacak, sendika da sözleşmenin yüksek hakeme gidip tamamen patron lehine sonuçlanmasını yerine masada patronla uzlaşmayı yeğleyecekti. Bekaert işçisi ise bu böyle gitmez dedi!

İşçiler 13 Aralık sabahında grev cadırını kurdu. Grev gözcüleri görev yerlerini aldı. İşçiler birlik içinde fabrikalarının önünde, grev alanlarında buluştu. Fiili grev başladı! Bekaert işçilerinin ve Birleşik Metal-İş sendikasının iradesinin karşısında Cumhurbaşkanı kararıyla tamamen hükümsüz kaldı. Özçelik-İş sendikası bu süreçte işçilerin iradesini çiğneyen bir tavır içindeydi. İlk andan grev yasağını tanıma yanlısı olan Özçelik-İş'e rağmen Kartepe işçileri bir süre üretime devam etmedi, patron bunun üzerine ikinci bir teklifle geldi,

Özçelik-İş yüzde 81'lik bu teklife imza attı.

Bekaert patronu Kartepe fabrikasında sarı sendika ile anlaşarak grevi kırmaya yeltendi. Ama 18 gün boyunca fiili grevi sürdüren İzmit Bekaert işçisi hem grev yasağını çöpe attı, hem de patronu masaya getirip, o masadan zaferle kalktı!

Mücadele edenler kazandı!

Birleşik Metal-İş sendikası ile Bekaert işvereni arasında imzalanan sözleşme ile işçiler ilk altı ay için saatlik ücretlerine yüzde 85'e varan zam, sosyal haklarına ise yüzde 100 zam aldılar. Sendika grev süresinin ücretlerinin işçilerden kesilmemesi ve tek bir işçiye dahi dokunulmaması konusunda da patronla anlaşma sağladı. Grevci Bekaert işçilerinin aldığı zam Kartepe fabrikasının imzaladığı sözleşmenin üstünde. Patronun ilk teklifinin, yüzde 50'nin ise çok üstünde. Görünen köy kılavuz istemez. Mücadeleyi ileri taşıyanlar, grev hakkına, üretimden gelen gücüne, örgüt-

lülüğüne sahip çıkarlar kazandı!

Bekaert patronu ilk günden itibaren işçilere mesajlar atarak, yeri geldiğinde tek tek arayarak, işçilere tebligatlar yollayarak grevi kırmaya çalıştı. Valilik devreye girdi. Patron bu grev yasadışı dedi, işten atma tehdidini öne sürdü. Valilik bu grev yasadışı dedi, polis müdahalesi söylentileri dolmaya başladı. Bekaert işçileri grev hakları dedi! Grev hakkını grev yaparak savundu ve kazandı!

Devrimci İşçi Partisi daha ilk günden Bekaert işçisinin mücadelesinin yalnızca Bekaert patronuna karşı verilen bir mücadele olmadığını, Bekaert işçilerinin grev yaparak grev hakkını anayasaya yazdıran Kavel grevcilerinin izinde yürüdüğünü vurguladı. Bu grev tüm Türkiye işçi sınıfının greviydi. Bu zafer de tüm Türkiye işçi sınıfı için emsal olacak. Bekaert yolu açtı, işçi sınıfı o yolda yürüyecek. Sıra işçi ücretleri asgari ücret seviyesine gerilemiş MESS fabrikalarında! Vakit her yer Bekaert, her yer işgal, grev, direniş deme vakti!

Elba Bant'ta işçiler sözleşme masasına yumruğunu vurdu, 6 aylık TİS düğümünü grevle 8 saatte çözdü!

Tekirdağ Çerkezköy'de bulunan Veliköy Organize Sanayi Bölgesi içinde yer alan ve Petrol-İş Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu Elba Bant fabrikası işçileri, Temmuz ayından beri devam toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 28 Aralık'ta greve çıktı. İşçilerin taleplerini 6 aydır karşılamayan, 3 ay boyunca sözleşme masasına bile oturmayan patron, daha grevin başlamasının ardından birkaç saat geçişken sendika yö-

neticilerini ve işyeri temsilcilerini görüşmeye çağırdı. İşçilerin taleplerinin büyük çoğunluğunu 8 saatlik bir grevin ardından kabul etmek zorunda kaldı ve toplu iş sözleşmesi imzalandı.

Elba Bant patronu, ilk altı aylık dönem için (Temmuz-Aralık 2022) başlangıç ücretini, 13 yıldır örgütlü, sendikalı olan bir işyerinde 8.600 lira civarında teklif etme cüreti göstermiş, kıdem yılı parasını da düşük tutarak yıllarını fabrikaya vermiş

işçileri bile 9 bin lira civarında ücretlere çalıştırmak istemişti. Petrol-İş'te örgütlü işçiler de o zaman hakkımızı grevle alırs diyerek elini şaltere uzattı ve üretimi durdurdu.

Geçtiğimiz Temmuz -Aralık dönemi için ortalama 9.700 lira, Ocak'tan itibaren bu tutarın üzerine %20 zamlarla birlikte ortalama 11.640 liraya ücretini yükseltmiş oldu.

28 Aralık günü sabahın soğukunda, Trakya'nın ayazında bir çoban ateşi de Elba Bant fabrikasında yakıldı. İşçiler gün boyu "bu grev ateşi hepimizi yakacak" sloganları ile fabrikayı inlett. Toplu sözleşme masasına yumruğunu vurdu, işçinin gücünü gösterdi. Bugün ekmeği için sözleşme masasına yumruğunu vuran işçiler, yarın siyaset masasına da yumruğunu vuracak, ekmeğe ve hürriyete işgal, grev, direnişle gelecek!

Pulver işçisi direnişin simgesi

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Pulver fabrikasındaki direniş 150 günü aşarak işçi sınıfının mücadele tarihine şimdiden adını yazdırdı. Petrol-İş Gebze Şubesi'nin örgütlendiği fabrikada üç öncül işçinin atılmasıyla başlayan hikâye önemli derslerle dolu. Öncü işçilerinin atılmasının ardından fabrikadaki birlik ve beraberliği daha da perçinleyen işçiler dördüncü arkadaşlarının da atılmasının ardından elini şaltere uzattı ve iş durdurma ey-

lemi yaparak patrona gerçek gücünü göstermiş oldu. İş durdurma eylemi dönüm noktasıydı. Üretimden gelen gücünü gösteren işçiler o eylemden sonra daha da fazla örgütlendi ve beyaz yakaların da desteğiyle üyelik çalışmalarını zor da olsa tamamladı. Fabrika içindeki tüm işletmeler adına yetki başvurularının yapılmasının ardından yani başlarında bulunan Smart Solar işçilerinin yaptığı gibi TİS masasına oturana kadar fiili mücadelesini sürdüren Pulver işçileri artık zafer

çok yakın.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbimiz!

2022 yılına örgütsüz giren Pulver işçileri yıl boyunca verdikleri mücadelenin 2023 yılıyla birlikte mutlu sona ermesini istiyor. Ancak sözleşme masasına oturmak yetmez. Mutlu sona ulaşmak için atılan işçilerin işi iadesi bu mücadelenin kırmızı çizgisi. Pulver işçileri 150 gün boyunca "Arkadaşım yoksa barış da yok!" diye

bağırды, "Önce arkadaşlarımız alınsın, sonra sözleşme masasına oturalım." dedi. Ocak ayının başında sendika ile patron tarafı bu mücadelelerin neticesinde görüşecek. İşçiler hem fabrika dışında hem de fabrika içinde aylarca verdiği mücadelenin bu görüşme so-

nucunda zaferle taçlanmasını istiyor. Pulver Kimya ve Smart Solar işçilerinin yan yana yürüttükleri bu mücadeleler şimdiden işçi sınıfına unutulmayacak dersler kazandırmıştır. Kazandırmaya da devam edecektir.

31 Aralık 2022

Gebze'den bir kafe işçisi

Asla yılmayanların yeni yılı

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Ekonomik kriz her geçen gün derinleşmeye devam ediyor. Hukuksuzluk ve sermaye zulmü had safhada. Türkiye'yi her geçen gün daha da borç bataklığına sürükleyen seçim politikaları uygulanırken, yine görüyoruz ki biz emekçilerin çıkarına dair hiçbir şey yok. Lakin çözümümü her daim kendi örgütlü mücadelesinde arayan işçilerin bir dolu

mücadelesiyle 2022 yılını geride bırakıyoruz. Bu mücadeleleri hak verilmez alınır diyerek, işgalle, grevle, direnişle kazanıyoruz.

Benim çalıştığım sektör, geneli itibarıyla genç işçilerin ve öğrencilerin çalıştığı sigortasız, güvencesiz çalışma oranının yüksek olduğu, her geçen gün daha da niteliksiz hale gelen bir sektör. Bu sektörde çalışan çok fazla işçi olmasına rağmen çalışanların geneli kafe-bar

gibi küçük işletmelerde çalışıyor. Kişi sayısının az oluşuna ve sirkülasyonun fazla olmasına güvenen patronlar her türlü mobbingi ve sömürüyü uygulamaktan asla çekinmiyor.

Bu uygulamakta oldukları sömürü planının beyhude olduğunu, zor imkanlara göğüs gererek ilk başta pandemi de 7 şehirde aynı gün eylem örgütleyerek ülkemizde gitgide birlikteliğini kuvvetlendiren

kafe-bar işçileri gösterdi. Ardından ABD'de her geçen gün sayısı artan 264 şubesinde örgütlülüğü sağlayan Starbucks işçileri, 2000 kişiyi aşkın bir iş bırakma eylemi düzenledi. Bununla da kalmayıp "Kızıl Kupa Günü" olarak ilan edilen kapısında kuyruklar olan bir günde tekrardan iş bırakarak müşterilere "Starbucks İşçileri Birleşti" yazılı kırmızı ku-palar verdiler.

Anlaşılan o ki yoldaşlar önü-

müzdengeller olsa da biz birleşerek siyasete katılıp, tüm gerçekliği görünür kıldığımız vakit, kimse karşımızda duramaz. 2023 yılının hangi mücadelelere gebe olacağı henüz bilinmese de yolumuz, fikrimiz, mücadelemiz aynıdır. Çözüm işçinin her alanda örgütlü mücadelesidir. Tüm dostlara mutlu yıllar, onurlu mücadeleler.

Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Atılan Vivo işçileri geri alındı, sendika hakkına sahip çıkan Vivo işçileri mücadeleyi zafere taşıdı!

Gebze'de bulunan Vivo telefon fabrikası patronları 2 Aralık tarihinden itibaren fabrika içindeki sendikal örgütlenme faaliyetlerini kırmak amacıyla işçi kıyımına başlamış, toplamda 39 işçiyi 25/2 maddesinin, 46 nolu alt kodu ile işinden etmiş, bir kıyım gerçekleştirmişti. 2 Aralık'ta önce iki öncü işçi, iddiayı kabul etmemelerine rağmen, bir süre önce sözlü olarak istifa ettikleri öne sürülerek kapı önüne konmuşlardı. Türk Metal sendikasının örgütlenmesinde öncülüğü üstlenen bu öncü işçilere sahip çıkmak için 17 işçi çalıştıkları hatları durdurarak onlarla bahçede buluşup eyleme geçmişti. 5 Aralık Pazartesi sabahı ise işe gelmeye hazırlanan işçiler telefonlarına gelen bir mesaj ile atıldığını öğrenmişti. İşçilerin atılması haberinin ardından eylem kararı alınmış ve 20 işçi daha işbaşı yapmayarak Vivo patronunun hukuksuz işten atmalarına karşı mücadeleyi büyütüştü. Bir gün sonra da bu yirmi kişinin işine yine mesajla haber verilerek son verilmiş, Vivo direnişi büyümüş ve fabrikanın kapı önüne taşınmıştı. İşçilerin bir gün bile coşkusunu eksik etmediği direniş 13 Aralık tarihinde Vivo yönetiminin Türk Metal sendikası görüşüp atılan

tüm işçileri geri alma ve yetki tespit belgesine itirazını geri çekme kararı vermesiyle zaferle sonuçlandı.

Üretimden gelen güçlerini kullandılar!

Dostlarına ve sendikasına sahip çıkan Vivo işçileri başarılı bir mücadele örneği gösterdi. Kapı önü direnişi 12 gün boyunca kötü hava koşullarına rağmen tüm coşkusu ile sürdü. Vivo direnişçileri her gün "bu daha başlangıç, mücadeleye devam" dediler. İşçiler direniş günlerini halaylarla, horonlarla, mücadeleyi daha yaratıcı yöntemlerle yükseltmeye yönelik planlar yaparak geçirdiler. İşçilerin örgütlenerek gösterdikleri bu fedakâr eylem sonucu fabrikada telefon üretim sayısı işten atılmalar sonrası epey düştü. İçeride üretimi devam ettiren işçiler, Türk ve Çinli yönetici kadro ve lise öğrencisi çıraklar olsa da içerideki işçiler her gün fabrikaya giriş çıkışlarında ve molalarda dışarıdaki arkadaşlarına kucaklaşmalar ve alkışlarla destek verdiler, içeride ise iş yavaşlattılar. İçerideki işçiler ısrarlı talepleri sonucu insan kaynakları sorumlularını üretim katına getirtti. Atılan işçilerin geri alınmasını talep ettikleri, kod 46'nın

hesabını sordukları bir toplantı düzenlettirdiler. Yine içerideki işçiler atılan işçi arkadaşlarından aldıkları "atılan işçiler geri alınsın", "Vivo işçileri kazanacak", "zafer direnen emekçinin olacak" sloganları ve aynı sloganların Çince çevirilerinin olduğu kağıtları üretime sokarak bu kağıtların işçilerin ve yöneticilerin tezgahlarına dağıtıldığı bir eylem gerçekleştirdi.

Vivo işçileri asgari ücrete mahkûm olmayı reddetti! Direnen işçiler kazandı!

Vivo işçisi yönetimin verdiği zam kararı doğrultusunda Aralık'ta yeni asgari ücretin belirlenmesinden bir ay önce zam alacaktı. İşçiler bir süredir bu zammın açıklanmasını bekliyordu. Eylemler başladıktan hemen sonra 2 Aralık'ta apar topar işçilere yeni ücret 11 bin brüt olacak diye duyuru yapıldı. Vivo işçileri hükümetin enflasyonla eriyip bitecek asgari ücretine de Vivo patronlarının sadaka zammına ve süslü cümlelerine de kanmayarak işçilerin örgütlü gücünü gösterdi. 300'ü aşkın işçi sendika çatısı altında buluştu ve Vivo telefon fabrikasının adını bu başarılı direnişle mücadele tarihine yazmış oldu. Vivo direnişi Türkiye işçi sınıfı mücadelelerine örnek olmalıdır, işçi sınıfı krizin faturasının emekçiye kesilemeyeceğini göstererek sendikalaşmalı, sendikal hakkına sahip çıkmalı ve sendikasını denetlemelidir. Vivo için şimdi sıra toplu sözleşmede. Verdikleri mücadele ile işlerine iade edilen işçiler Vivo yönetimine büyük bir geri adım attırılmış oldu. Vivo işçileri aynı örgütlü gücü toplu sözleşme masasında da gösterecek ve masaya yumruklarını vuracaklar!

Kartonsan işçileri grev dedi: Pandemiye bile ölümüne çalıştık hakkımızı alacağız

Kocaeli Başiskele'de bulunan Pak Holding'e bağlı Kartonsan fabrikasının işçileri 22 Aralık'ta greve çıktılar. Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş sendikasında örgütlü olan 170 işçi patronun sefalet ücretini kabul etmedi.

Kuşeli karton üretimi yapan Kartonsan fabrikasının işçileri grevlerine kararlılıkla devam ediyor. 6 aydır toplu sözleşme görüşmeleri yapan Selülöz-İş sendikası asgari ücretin 8.500 TL olmasıyla birlikte 44 işçinin de asgari ücret altında kalmasıyla anayasal hakkı olan grev hakkını kullandı. Greve çıkılan günlerde asgari ücretin açıklanması ve bunun üzerine işçilerin ücretlerinin hem asgari ücret seviyesine inmesi hem de patronun düşük oranda zam teklif etmesi grevin Kartonsan işçileri için hayati bir önem taşıdığı ortaya koydu.

Pandemide ölümüne çalışan işçiler sıra sözleşmeye geldiğinde patronun sorumsuz davranışları karşısında dayanışma ve mücadele tavrını ortaya koydu. Ayrıca gre-

ve çıkmadan önce patronun işten atma tehdidiyle karşı karşıya kalan Kartonsan işçileri grev sonucunda işten atma olursa üretimden gelen güçlerini kullanmaktan çekinmeyeceklerini ve arkalarında tek bir arkadaşlarını bırakmadan grevi başarıyla sonuçlandırabileceklerini belirtti.

38.000 TL tutarındaki banka promosyon ücretlerini ve yılbaşı paketlerini de greve çıktıkları için alamayan işçiler, patronun bu tutumunu greve karşı da bir koz ola-

rak kullandığını ve grevi hızlıca kendi istediği sözleşme oranında bitirmek için yaptığı bir haksızlık olduğunu görüyor. Kartonsan işçileri ayrıca 2022 yılının üçüncü çeyreğinde 666 milyon lira net kâr açıklayan patronun sözleşme döneminde işçiye reva gördüğü sefalet ücretini asla kabul etmeyeceklerini ve bu kârları pandemiye bile ölümüne çalışan işçiler sayesinde elde ettiğini dile getiriyor. İşçiler, haklarını söke söke alana kadar bu grevi sürdürmekte kararlı.

Armağan Tulun

Kavel grevinin 60. yıldönümünde bir kez daha: Hak verilmez alınır, grev hakkı grevle savunulur!

Bugün dağa taş, en çok aklımıza yazmamız gereken slogan "hak verilmez alınır". Bu slogan "zafer sokakta kazanılır" diye devam eder. Çerkezköy'deki Elba Bant grevinde işçiler bu bölümü "zafer sahada kazanılır" diye atıyordu. Kesinlikle daha iyi bir formül! O sırada daha da iyisi bu sloganı "zafer grevle kazanılır" şeklinde atmak olurdu, grevin sonraki günlerinde öyle atılabilir diye sohbetler ederken işçi dostlarımızla buna fırsat bile kalmadan şaltere uzanan eller 8 saatte hakkını aldı, grevle kazandı. Grev hakkının kendisi de grevle kazanıldı bu memlekette. Tam 60 yıl önce, 28 Ocak 1963'te greve çıkan Kavel işçilerinin sayesinde!

1954 yılında kurulan, Koç'un kablo fabrikası olan Kavel'de Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikası örgütlüydü. Koç'un Amerika'dan ithal ettiği genel müdür fabrikaya gelir gelmez işçi ve sendika düşmanlığına başladı. Fazla mesai dayatması, ikramiyeleri kaldırma girişimleri, sendikadan istifaya zorlamanın ardından bardağı taşıran son damla sendika işyeri temsilcilerinin işten çıkarılması oldu. Bunun üzerine 28 Ocak 1963'te Kavel işçileri Maden-İş sendikasının öncülüğünde greve çıktı. Ancak o dönemde grev anayasada bir hak olarak tanınmasına rağmen, henüz bir grev yasası yoktu. İşçiler fiilen üretimi durdurdu. Fabrikayı işgal etti, fabrikanın kapılarını kaynaklayarak fabrikanın tüm giriş çıkışlarını kendi denetimleri altına aldı. İşçilerin bu iradesinin karşısında çaresiz kalan Koç, polisi arkasına alıp polis zoruyla greve son vermek istedi ama bu saldırı da sınıf dayanışmasının da desteği ile püskürtüldü. İstinye halkı grevle dayanışma için seferber oldu. İstanbul'un dört bir yanından işçiler fabrika fabrika Kavel'le dayanışmaya geliyordu. Ve nihayetinde 36 günün sonunda Kavel işçisinin grevi zafere ulaştı. Ödenmeyen ikramiyeler ödendi. İlk atılan dört işçi geri alınamadı belki ama tüm tazminatlarını ve haklarını aldılar. Grev sırasında işten atılan diğer işçiler geri alındı. Kavel işçisi, başta o Amerikalı genel müdür ve Koç olmak üzere sermayeye işçi sınıfının örgütlü gücü ile, üretimden gelen gücü ile sağlam bir ders vermiş oldu. Ama en önemlisi anayasada olduğu halde iki yıldır bir türlü çıkarılmayan grev yasası, Kavel grevinin ardından 15 Temmuz 1963'te çıkarıldı. Grev yasası grevle grev sahasında yazıldı. Sermaye Kavel grevine yasal anlamda hazırlıksız yakalanıp yenilince, yasaya Kavel maddesi olarak bilinen ve yasanın mecliste olduğu sırada grev yapan işçilerle ilgili davaların düşmesini sağlayan bir maddenin eklenmesi de işçi sınıfı mücadelesi açısından önemli bir kazanım oldu. Kavel işçileri sadece kendisi kazanmadı, gelecek kuşaklara da yolu açtı.

Bugün bu yoldan işine, aşına, hürriyetine sahip çıkan işçiler yürüyor. İşçi sınıfı, sendika hakkını, yasaları, anayasayı tanımayan patronları Smart Solar'da olduğu gibi işgalle yola getiriyor. Lila Kağıt'ta, Pulver Kimya'da ve başka fabrikalarda direnişle gücünü gösteriyor. Ve Bekaert'te olduğu gibi Cumhurbaşkanının altına imza attığı grev yasasını tanımayan, grev hakkını bir kez daha grev yaparak savunuyor. Hangi sendikaya üye olursa olsun ya da sendikalı sendikasız fark etmez tüm işçilere Kavel grevinin mirası, bugün o mirasa sahip çıkıp hakkını almak için işgal, grev, direniş diyerek yürüten işçiler yol gösteriyor. Hak verilmez alınır, zafer işgalle, grevle, direnişle kazanılır!

2018 genel seçimlerinde Türkiye'deki toplam sandık sayısı yuvarlayarak söylersek 180 bin, toplam seçmen sayısı ise 56 milyon. Yani her sandıktan ortalama 311 oy çıkıyor. Kavel fabrikasında 28 Ocak 1963'te 173 işçi greve çıkmıştı. Bütün Kavel işçilerinin oylarını toplasanız bir sandık bile etmiyor. Ama onlar greve çıktıklarında, ellerini şalterde birleştirdiklerinde, ülkenin gündemine oturdular. Hükümet anlaşma sağlanması için devreye girmek zorunda kaldı. Bugün bir yasa tasarısı gündeme geldiğinde hemen hesaplar başlıyor. Hangi parti ne diyecek? Meclis aritmetiği nasıl? Yeterli sayıya ulaşacak mı? Kavel işçisinin 173 oyu, toplam oyların %0,0003'ü. Milyonda 3! Bugün bu orana sahip hangi güç meclisten bir yasa geçirebilir? Ama eller şaltere uzandığı zaman düzen siyasetinin matematiği işlemiyor. İşçi sınıfının örgütlü gücünün nelere kadir olduğunun sayısız örneği var sınıf mücadelesinin tarihinde. İşte bu yüzden Kavel grevinin 60. yıldönümünde bir kez daha parolamız Kavel olmalı! İşçi sınıfı işgalle, grevle, direnişle, ekmeğe ve hürriyet mücadelesini yükselttiğinde, siyaset masasına yumruğunu vurduğunda kendi geleceğini de memleketin geleceğini de gösterecek!

Gebze'de Gerçek gazetesi kahvaltılı okur toplantısı: İşçiler siyaset masasına yumruğunu vurmali!

Gerçek gazetesinin Gebze Şişecam Sosyal Tesisleri'nde düzenlediği kahvaltılı okur toplantısı çeşitli sektörlerden mücadele eden işçiler ve işçi temsilcilerini biraraya getirdi. Toplantı, içinde Sarkuysan, Renault, Grid Solutions, Smart Solar, Chen Solar, HT Solar fabrikaları ve Sedef Tersanesinin de olduğu 40'a yakın farklı fabrika, tersane ile işyerinden ve otomotiv, metal, gıda, belediye, gemi yapımı, tekstil, kimya, sağlık, hizmet, depo gibi farklı iş kollarında çalışan işçilerden yoğun ilgi gördü. Birleşik Metal-İş, Tek-Gıda-İş, Limter-İş sendikalarından temsilciler ile İstanbul Tabip Odası Genel Sekreterinin de aralarında olduğu kalabalık bir katılımı gerçekleştirildi. Coşkulu geçen toplantıda "Sefalet koşulları dayatan düzen siyasetinin masasına işçi sınıfının yumruğunu vurma" çağrısı öne çıktı.

Toplantının ana gündemi emekçilerin ortak sorunları olan hayat pahalılığına, işsizliğe, ekmeğimize ve hürriyetimize göz diken sermaye istibadına karşı işçilerin kendi siyaseti ve kendi mücadele yöntemleriydi. Yasa tanımayan patrona karşı tek bir arkadaşlarını dahi bırakmayacaklarını işgal iradeleriyle güçlü biçimde ortaya koyan Smart Solar işçileri, toplu sözleşme düzenine geçtikleri iki yıl boyunca patrona boyun eğmeyen ve örnek bir toplu sözleşme imzalayan Chen Solar işçileri, Türkiye'nin en çok kâr eden fabrikalarında dahi açlık ücreti dayatmalarına karşı ellerini şaltere uzatan MESS fabrikalarından işçi temsilcileri mücadele deneyimlerini aktarırken hem yaklaşan mücadeleye ışık tuttular hem de yol gösterdiler. "İşgal, grev, direniş" diyen konuşmacıları her defasında salonu aynı sloganla çınlatan katılımcılar da kararlılıkla onayladı.

Bekaert işçisi yalnız değildir!

Toplantı, emperyalist sermayeyi "milli güvenliği" gibi koruyan istibadın yasadışı grev yasağını tanımayan, Kavel gibi grev hakkına grev yaparak sahip çıkan Bekaert işçilerinin selamlanması ile açıldı. Sadece kendilerinin değil tüm işçi sınıfının grev hakkına sahip çıkan Bekaert işçilerinin iradesine tüm salon uzun süren alkış ve destek sloganlarıyla selam durdu. Farklı bölgelerden ve birçok farklı iş kolundan mücadele eden, ne verecekler diye beklemeyen, kaderini eline alan, örgütlenen, emekçileri için mücadele eden katılımcı işçilerin takdimiyle devam edildi.

Ekmek ve hürriyet işçi sınıfı siyasetiyle gelecek: "Kahrolsun İstibad, Kahrolsun Emperyalizm! Yaşasın Hürriyet!"

İlk sözü alan Devrimci İşçi

Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, istibadın yalanlarına, yasaklarına, kardeş kavgası kışkırtmasına karşı memlekete hürriyeti, eşitliği, barışı getirecek olanın, sözde hürriyet sevdalısı sermaye muhalefeti değil işçi sınıfının kendi siyaseti olacağını anlattı. Emperyalist çıkarlar için kardeş kavgasını körükleyen, emekçileri her defasında bölen, kendi siyasi bekası için emekçilerin alınterini çarçur eden iktidarıyla muhalefetiyle düzen siyasetine karşı ülkenin bağımsızlığını da halkların kardeşliğini de kazanacak olanın "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" diyen işçi sınıfının siyaseti olacağını söyledi. İşçi sınıfının gücünün bir oy pusulasından çok daha fazla olduğunu, işçilerin birleştikleri zaman istedikleri her şeyi alabileceklerini, bunun da ancak düzenin kuralları belirlediği seçimle sınırlı kalarak değil, işçi sınıfının kendi mücadele yöntemleriyle olabileceğini anlattı.

İşçi sınıfının siyaseti işçi sınıfının yöntemleriyle yapılır: "İşgal Grev Direniş!"

Ardından sendikal örgütlenmeyi kırmak için işten atma saldırısına kalkışan patrona karşı direnişleriyle zafer kazanan bir metal işçisi söz aldı. Asgari ücret tiyatrosunda ne verecekler

diye beklemeyip örgütlendiklerini, işten atılma tehdidi pahasına arkadaşlarına sahip çıktıklarını söyledi. Zaferi kararlı duruşları ve üretimden gelen güçleriyle kazandıklarını aktaran işçi, "Bizim gücümüz birliğimizden gelir. Yöntemimiz işgal, grev, direniştir" dedi. Devamında kürsüye çıkan Smart Solar fabrikasından bir işçi "Asla sendika giremez, işçiler ayrı gayrı" denen bir yerde tüm işçilerin birleşerek hem arkadaşlarına hem de sendikalarına sahip çıktıklarını gururla aktardı. Bunun yolunun da üretimden gelen güçleri olduğunu, işçi sınıfının tarih yazarken bunu hep kendi yöntemleriyle başardığını belirtti. Daha fazla Smart Solar daha fazla hürriyet için aynı yola işaret ederek konuşmasını sonlandırdı.

Bu düzen böyle gitmez: "Şalter inecek elimizde, MESS diz çökecek önümüzde!"

"Smart işçisi yalnız değildir" sloganlarından sonra sözün sahibi Chen Solar işyeri baştemsilcisi oldu. Fabrikalarında öncü işçilerin atılmasına karşı sendikayı üretim durdurarak sokan Chen Solar'da iki yılda toplu sözleşmedeki kazanımları dahil kazandıkları her şeyi iradeleriyle, eylemleriyle fabrikayı inleterek aldıklarını belirtti. Mücadeleyi

bırakmayacaklarını ancak işçi sınıfının grev yasaklarını da aşması gerektiğini ifade etti. Bunun kıvılcımını yakan Bekaert işçilerini selamlarken esas kavgaanın MESS'e karşı olacağını, grev yasaklı MESS düzenini ezmenin gerekliliğinin, bugün talep ek zam olsa da ekmeği de hürriyeti de büyütmenin yolunun MESS'e karşı verilecek mücadeleden geçtiğinin altını çizdi.

Alkışların ardından sahneye gelen Grid Solutions işyeri baştemsilcisi, MESS'e karşı hazırladıkları grevin önemini vurgulayıp, eylemleriyle fabrikalarını çınlattıkları süreci aktardı, MESS'in sefalet dayatmasına karşı herkesi bu grevi sahiplenmeye çağırdı. Devamında sözü alan Birleşik Metal İş 1 No'lu Şube Başkanı Selçuk Çifci de siyasetin işçiler için ekmek gibi su gibi vazgeçilmez olduğunu, işçi sınıfının kendi siyasetini yapmaktan başka yolu olmadığını vurguladı. Son sözü alan Tek Gıda İş Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu da her sendikanın örgütlenen, mücadele eden işçilere sahip çıkması gerektiğini, grev fonlarının grevlere ve mücadelelere harcanması gerektiğini belirtti. Toplantı tazelenen mücadele azmi ve sloganlarla sona erdi.

Metal işçileri ek zam için mücadeleye başlıyor: MESS'i ezmek için ayrı gayrı yok, işgal grev direniş var!

Asgari ücrete gelen zamdan sonra sendikal fabrikalarda saat ücretleri asgari ücret seviyesine gelmiş oldu. Özellikle metal işkolunda MESS'e bağlı fabrikalarda yıllardır grev yasaklarının gölgesi altında imzalanan sözleşmeler sebebiyle 10-12 yıllık işçilerin kıdem farkları ortadan kalktı ve saatlik ücretleri asgari ücret seviyesinde eşitlenmiş oldu. Bu da metal işçileri nezdinde haklı bir ek zam talebinin ortaya çıkmasına sebep oldu. Birleşik Metal-İş sendikası MESS'e bağlı fabrikalar başta olmak üzere münferit sözleşmelerin imzalandığı bazı fabrikalarda da 31 Aralık 2022'de geçerli olan ücretlere %20 oranında zam isteyeceğini ve bu amaç doğrultusunda gerekirse

üretimden gelen gücünü de kullanacağını fabrikalarda duyurdu.

Türk Metalli işçiler de ek zam için seferber olmalı

Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu MESS'e bağlı fabrikalarda da işçiler için durum aynı. Türkiye'nin en büyük ve en çok kâr eden fabrikalarından olan Ford, Renault, Tofaş, Mercedes gibi fabrikalarda 10 yıldır alınteri döken işçilerin saat ücretleri de asgari ücret seviyesinde. Bu sebeple Türk Metal sendikasında örgütlü işçiler de ek zam istiyorlar. Fakat bu talepleri sendikalarında karşılık bulmuyor. Bazı fabrikalarda yılbaşında verilen altın, prim gibi uygulamalarla birlik-

te Mart ayında alınacak olan enflasyon zammı bahane edilerek işçilerin ek zam talebinin önü kesiliyor. Türk Metal fabrikalarında örgütlü işçilerin bu bahanelere karnı tok. 2015'te nasıl Türk Metal'e ve MESS'e karşı fiili grevlerle bir tarih yazdıysa bugün de tekrar tarih yazma günüdür. Metal işçileri sefaleti reddederek Birleşik Metal'de örgütlü kardeşleriyle birlikte topyekûn bir mücadeleye girmelidir.

MESS'i ezmek için ayrı gayrı yok, Birleşik İşçi Cephesi var!

2022 yılını Bekaert işçilerinin grev yasağını tanımayarak ekmek

ve hürriyet için girdiği yolda kazandığı zaferle kapattık. Elba bant işçileri de patronun sefalet dayatmasını reddederek grev dediler ve haklarını söke söke aldılar. Kartonsan işçileri de ekmekleri için grevlerine devam ediyor. Bugün metal işçilerinin de bekleyecek bir günü dahi yok. 2023 yılı MESS'e karşı verilecek bir mücadele ile başlıyor. Hangi sendikadan olursa olsun işçilerin sorunu da düşmanı da ortak. Bu yüzden, mücadelemizde sendika ayrımı yapmadan, ek zam talebi etrafında birleşerek sendika yönetimlerini hakkımız olanı almaya zorlamalıyız. Bu mantıkla hareket ettiğimiz zaman MESS'i ezmeye giden yolda büyük bir adım atmış olacağız.

Unutmamak gerekir ki saat ücretlerine ek zam için verilecek olan mücadele bir başlangıç olacaktır. Bu mücadele kazanıldığında "MESS saat ücretlerine ek zam vermez" ezberi bozulacak ve yıllardır MESS'in belirlediği sınırlar metal işçilerinin lehine değişecektir. Esas büyük mücadele ise 2023 yılının Eylül ayında başlayacak olan toplu sözleşme döneminde verilecektir. Bu kavgada ayrı gayrı yok. MESS'ten hakkımızı almaya giden yol Türk Metalli ve Birleşik Metalli işçinin omuz omuzla mücadele edeceği bir birleşik işçi cephesinde birleşmesinden geçiyor. MESS'i ezmenin yolu budur. Zafer metal işçilerinin birleşik ve örgütlü mücadelesiyle gelecektir.

Mücadeleye devam!

Ayrı gayrı yok mezarda emekliliğe son!

EYT'lilerin yıllar süren mücadelesi nihayet belirli bir sonuç verdi. Erdoğan'ın yaptığı açıklama sonrasında, yaş sınırı olmaksızın 8 Eylül 1999 öncesinde sigortalı olanlar, 5.000 gün prim ve kadınlar için 20 erkekler için 25 hizmet yılı koşullarını sağlamak kaydıyla emekli olabilecek. EYT'liler başından itibaren emeklilik haklarını isterken bunun bir lütf değil hak olduğunu söyledi. Yıllarca emek vermiş, prim ödemiş milyonlar kazanılmış haklarını istiyordu. Erdoğan, çift dikey istiyorlar diye iftira ettiği EYT'liler karşısında sözlerini yuttu, "seçim kaybetsem bile imzalamam" dediği yasayı imzaladı. Hak verilmedi alındı. Elbette ki Erdoğan, EYT'yi bir seçim yatırımı olarak görüyor. Seçmen tabanındaki erimeyi bu kararlarla bir nebze olsun durdurmak istiyor. Ancak bu durum EYT'lilerin verdiği mücadeleyi değersizleştirmez. Tam tersine mücadelede ısrar etmenin, haklı bir talebin peşini bırakmamanın ve birlikte hareket etmenin önemini kanıtlar.

Emekli olmak, ya sefalete mahkûm olmak ya da ucuz işgücü olmak demek

Yeni EYT düzenlemesiyle yaklaşık 2,5 milyon kişinin emeklilik hakkı kazanması bekleniyor. Ancak bu durum emeklilikte adaletsizliğin ortadan kalkması anlamına gelmiyor. En başta emeklilik maaşlarının düşüklüğü sorunu devam ediyor. Emeklilik hakkı kazanmak güzel ama emekli olmak, çalışmaya devam etme olanağı yoksa sefalete mahkûm olmak demek. Emekli aylıkları yıllar

inde asgari ücretin gerisine düştü ve giderek de makas açılmaya devam ediyor. Örneğin 2002'de net asgari ücret 182 lira iken en düşük emekli aylığı 252 liraydı. 2016 yılında en düşük emekli aylığı asgari ücretin altına düştü ve makas giderek açıldı. Şimdi EYT yasası ile emekli olacaklar sefalete mahkûm olmamak için yeniden işgücü piyasasına dönecekler ve sermaye için nitelikli, tecrübeli ve ucuz emek olarak sömürülmeye devam edecekler.

Mağduriyet sürüyor: Erdoğan'ın seçim hesabında adalet yok!

Mağduriyet ve haksızlık sürüyor. En az 400 bin çalışanın staj sigortasının sigorta başlangıç tarihi olarak kabul edilmesi talebi orta yerde duruyor. Pek çok işçi ve emekçi sigortasız çalıştırıldıkları yıllar dolayısıyla ya emeklilik hakkı kazanamıyor ya da ciddi hak kayıplarına uğramaya devam ediyor. En önemlisi de 9 Eylül 1999 sigorta girişli bir çalışanın bir gün önce sigortalı olandan 20 yıl daha fazla bekleyecek olması gibi derin bir adaletsizlik ortaya çıkmış durumda. Çünkü sadece 2,5 milyon kişi için bir pansuman yapıldı. Amaç adaletsizliği ortadan kaldırmak ve mezarda emekliliğe son vermek değil. Tam tersine 1999 sonrasında kademe kademe artan, genç kuşak için emekliliği hayal haline getiren sistem korunuyor. Erdoğan'ın seçim hesaplarında adalet yok!

Ekonomiyi emeklinin hakkı değil sermayenin kâr hırsı batırır!

Emeklilerin yıllarca ver-

dikleri emeklerin karşılığı hak ettiği maaşı ve hakları, onlara zoraki verilen ve heba edilmiş olarak gören, çalışanlarla emeklileri karşı karşıya getirmeye çalışan anlayış haksızdır, vefasızdır ve en önemlisi de gerçeği çarpıtmaktadır. EYT çıkmış olsa da bu anlayış ve politika devam etmektedir. Bugün EYT yasasını geçirenlerin yarın, "EYT'liler SGK'ya yük oldu, SGK açık veriyor" diyerek yeni saldırı paketleri getirecektir. 1999 sonrası çalışan kuşağın taleplerine kulak tıkamayı sürdürecektir. Oysa biz diyoruz ki heba edilen kaynaklar yerli ve yabancı parababalarına ödenen faizler, ucuz emek sömürüsüyle kârına kâr katan patronlara verilen teşvikler, vergi indirimleri, yap-işlet-devret modeliyile oligarklara aktarılan milyarlar, istibdad rejiminin medya ayağını finanse etmek için Demirören'e Ziraat Bankası'ndan peşkeş çekilen 750 milyon dolar ve daha nice-celeridir.

"Sosyal" sigorta kâr amacı gütmaz! Emeklilik haklır!

SGK adı üstünde "sosyal" sigortadır. Özel sigorta değildir. Kâr etmesi gerekmez. Çalışana, emekliye harcanan her kuruş haklır! SGK bütçesinin ve işsizlik sigortası fonunun sermayeye destek, teşvik adı altında aktarılması ise yağmadır! Yağmayı durdurmak, sermayeye akan muslukları kesmek, emeklilik hakkını ayrı gayrı olmadan tüm işçilere ve emekçilere sağlamak için mücadeleye devam edilmelidir.

Levent Dölek

Emeklilikte kapitalizme takılmak!

Seçimler yaklaşınca bir anda tüm partiler emekli dostu oluverdi ve sonunda EYT yasası çıktı. Yaklaşık 2,5 milyon kişi için emeklilik yolu açıldı. Ancak şimdiden uyaralım. Bu balayı çok uzun sürmeyecek. Çünkü bugün seçim hesapları yaparak EYT'lilerin yanında gözükümler dün EYT'yi yani mezarda emekliliği bu milletin başına bela edenlerdir. Bülent Ecevit, Devlet Bahçeli, Mesut Yılmaz ilk yasayı geçiren hükümettir. Abdullah Gül, Ali Babacan, Tayyip Erdoğan ise mezarda emekliliği katmerlendirmiştir. EYT hepsinin ortak eseridir. Kemal Kılıçdaroğlu bu süreçte iktidarda olmadı ama o da SSK Genel Müdürü olduğu dönemde 60 yaşında emekliliği ateşli şekilde savunmaktaydı. Hele bir seçimler geçsin. EYT giderek gündemden düşecek, hava tersine dönecek ve gün aşırı "aktüeryal denge" lafını duymaya başlayacağız.

90'lı yılların sonlarını hatırlayan kuşaklar bu "aktüeryal denge" kavramına aşinadır. İşçilerin taktığı adla "hop hop Yaşar" (dönemin çalışma bakanı Yaşar Okuyan) dilinden düşürmezdi. Aktüeryal denge özetle sosyal sigorta sisteminde çalışanlardan toplanan primlerle emeklilere yapılan ödemelerin karşılanabilmesidir. Böyle deyince kulağa hiç de kötü gelmiyor değil mi? Aman! Kapitalistler "denge" diyorsa mutlaka size bir fatura çıkacak demektir. Örneğin "bütçe dengesi" konu ediliyorsa peşinden eğitim ve sağlık harcamalarının kısılması, pek çok kamu hizmetinin özelleştirilmesi gelir... Çünkü bütçe açıklarının kapatılması gerekir. Şirketlerden alınan kurumlar vergisini arttırın, servet vergisi getirin dersiniz aynı kişiler size ekonominin dengelerini bozmamak gerektiğinden bahsedeceklerdir. Erdoğan cari açığı kapatacağız dedi ve ne oldu? İhracatta rekabet sağlamak için ülkeyi yerli ve yabancı sermaye için ucuz emek cennetine çevirdi!

Bizler şimdiden sosyal güvenlikte "aktüeryal denge" diye karşımıza çıkacak olanların kapitalist mantığını deşifre etmek zorundayız. Patron sınıfı genel olarak seçimlere kadar pusuya yatmış gözüküyor. Öncü olarak "40 yaşında emeklilik mi olur" diye bağırarak küçük bir grup liberal zıppıktıyı ileri sürüyorlar. O liberallerle uğraşmaya değmez demeyin. EYT'lilerin yaş ortalamasının 50 olması bir yana dünyanın en çok bel fitiği ameliyatı yapılan ülkesinde yaşadığımızı hatırlamak ve bu tiplerin dediklerine kulak kabartanlara hatırlatmak gerekir. Hadi bu liberallere fabrikalar, tersaneler uzak gelir. Yakındaki bir plazaya gitsinler oradaki beyaz yakalı işçilerden belinde, boynunda sorun yaşamayan, çalışma koşullarıyla ilintili kronik hastalıklardan muzdarip olmayan birini bulsunlar!

Kapitalist mantık içerisinde dahi tutarsızlıklarını yüzlerine vurmalyız. Gelir gider dengesinde neden sadece emeklilik yaşını sorun ediyorsunuz? Çözüm deyince hep giderleri kısma bakıyorsunuz. Bir de işin gelir kısmı var. Gelin 5 milyon sigortasız kayıt dışı çalıştırılan işçiyi, daha fazlasının sigortalılarının asgari ücretten gösterilmesiyle hem işçinin hak kaybına uğramasını hem de SGK'nın zarar ettirilmesini konuşalım! Madem aktüeryal dengenin tutturulması için dört çalışana bir emekli oranına yaklaşmak gerekli diyorsunuz (şu anda bu oran 1,89) o halde emekli sayısını azaltmak yerine işsizler ordusunu istihdam katmak ilk akla gelmesi gereken çözüm değil mi? İşten çıkartmayı yasaklamaya var mısınız? İşsizler ordusu ortadan kalkarsa nasıl işçiyeye beğenmezsen kapı orada diyecekler, nasıl işçiyi sigortasız çalışmaya, elden maaş almaya, bankaya yatırılan paranın bir kısmını elden geri vermeye zorlayabilecekler?

Gerçek bir çözüm için ise meseleyi kapitalist mantığı toptan reddederek tartışmak zorundayız. Bir şey "sosyal" ise kapitalist kâr mantığı ile işlemez. Kapitalist kâr mantığı var ise "sosyal" olmaktan bahsedilemez. Sosyal sigorta adı üstünde özel sigorta değildir. Kişilerin bireysel emeklilik yatırımlarını değil emeklilik hakkını konuşuyoruz. Dolayısıyla SGK zarar edebilir. SGK kâr etsin ama çalışanlar mezarda emekli olsun, emekliler de sürünsün diyen bir yaklaşım "sosyal" olabilir mi? Ama daha ileri gitmek ve sosyal sigorta kavramını da sorgulamak gerekir. Emeklilik eğer bir hak ise o halde prim de dahil herhangi bir koşula bağlı olmamalıdır. Bunu kapitalistlerin havsalası almaz. Ama Sovyetler Birliği'nde ve işçi devletlerinde emeklilik için kimseden sigorta primi kesilmiyordu. Emeklilik ücretleri ve daha başka birçok hak devlet bütçesi tarafından karşılanıyor ya da hizmet olarak devlet işletmeleri tarafından sunuluyordu. Sosyal sigorta yoktu sosyal güvenlik vardı. 1956'da sosyal güvenlik sistemini incelemek üzere ABD'li heyet Sovyetler Birliği'ne gidiyor ve raporlarında gördüklerini hayretle kayıtlara geçiriyor. "Bunlar sosyal güvenliğin devlet tarafından ücretsiz karşılandığını söylüyor bu doğru olamaz mutlaka bu maliyeti birileri ödüyor olmalı" diye yazıyorlar. Burada "işsizlik sigortası da yok" diye yazıyorlar evet çünkü işsizlik yok! Emekli aylıkları yüzünden SSK'nın batması gibi durum yok çünkü SSK gibi bir kurum yok!

Olur mu olur. Toplumsal yaşam özel mülkiyet temelinde ve kapitalist kâr mantığıyla değil kamu mülkiyeti temelinde ve planlamayla düzenlendiğinde olmaz denirler olur. Liberaller bunları söyleyince de zıplarlar SSCB yıkıldı çöktü diye aynı nakaratı söylemeye başlarlar. Evet SSCB yıkıldı ama emeklilerine baktığı için değil. Sebeplerini biliyoruz. Bu sebepler arasında herkese çalışma hakkı ya da eşit ve parasız sosyal güvenlik yok! Defalarca analiz ettik, tartıştık, yazdık, derslerimizi çıkardık. Emin olun bu dersler içinde piyasa anarşisini sosyalist planlamaya tercih etmek yok. İşçilerin sömürülmediği emeklilerin sürdürülmediği bir dünya mümkün! 100. kuruluş yılında, bunun yaşanmış kanlı canlı kanıtı olan SSCB'ye selam olsun!

Kapitalistlerle ve liberallerle bu konularda anlaşamayız ve anlaşmamız gerekmiyor da... Ama işçiler ve emekçiler zihinlerindeki kapitalist prangalardan kurtulmalı, bir hak istediğimizde bize sanki bir ayrıcalık istiyormuşuz gibi hissettiren hâkim ideolojiden sıyrılmalıdır. Ne EYT ne de emeklilik bütçeye ya da SGK'ya yük değildir. Staj sigortasının başlangıç sayılması için, 9 Eylül günü sigorta girişi olup bir güne takılanlardan aylarla yıllarla EYT'yi kaçırana kadar emeklilik hakkının genişletilmesi için mücadele edilmelidir. Bu mücadele ayrıcalık değil hak mücadelesidir. Sermayenin ve parababalarının ayrıcalıklarına karşıdır. Derdimiz SGK'yı batırmak değildir ama mücadeleimiz işçiyi sömüren emekliyi sürdüren bu düzeni yerin dibine sokana kadar sürecektir.

Yılmaz Tan

Hepimiz aynı gemideyse, acele etmek lazım!

Bir burjuva ideolojisi olarak liberalizmin tüm teorik cephaneliği temelinde şu iddiaya dayanır: “Ancak sermaye birikimi hızlanırsa, kârlılık yükselirse, rekabet gücü artarsa, iş ve aş da artar; emeği ile geçinenler daha çok istihdam edilir, ücretleri daha çok artar.” Bu iddia “burjuvazi için iyi olan tüm toplum için de iyidir” demenin de başka bir yoludur. Sanki sermaye büyüdükçe ve kârlılığı artınca herkes iş ve aş bulacak, patronlar ücretleri kendiliğinden artıracak sanırsınız. Ne zaman ki emekçiler onca büyüme, üretim artışına rağmen hayat pahalılığı altında mevcut ücretlerle geçinememeye başlar; yaşanabilir ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep eder, o zaman burjuvazi emekçilerin önünü “ama hepimiz aynı gemideyiz” diyerek kesmeye çalışır. Geçtiğimiz ay gerçekleşen asgari ücret pazarlığında da patron tarafının temsilcisi TİSK’in başkanı “işçi-işveren ayrımına inmadıklarını” belirterek şöyle diyor: “Biz ayrı gemilerde değiliz. İşçi, işvereni şikâyet etmiyor, işveren, işçiyi şikâyet etmiyor, devlet arkamızda”. Burjuva basınından bir köşe yazarı da “gemi” benzetmesiyle patronların avukatlığına soyunuyor: “İşverenin işyerini bir gemiye benzetecek olursak öncelikle bu geminin batmamasını sağlamak lazım. Eğer gemi su alırsa ve sonunda batarsa, gemidekiler de az bir zaman farkıyla da olsa batar. Onun için öncelikle işverenin işyerinin korunması ve kurtarılması gerekir”. Gemi neden su alır, geminin batmasından kim sorumludur, gemi batacak olursa herkes mi bedelini öder? Bu sorular karşısında burjuvazinin cevabı açıktır: Bu toplum olabileceklerin en iyisidir; başka alternatifi de yoktur. İşler yolunda gidiyorsa bu burjuvazi sayesinde, işler yolunda gitmiyorsa hep başkaları (hükümetlerin kötü ekonomi yönetimi, paylarına düşene razı olmayan işçiler vb.) sorumludur; dolayısıyla bedeli asla kendileri ödememelidir.

Başta elinizdeki gazete olmak üzere birçok kaynakta, başka ülkelerde olduğu gibi Türkiye’de de patronların kârlarına kâr kattıklarına, dünya ekonomisinin “fırtına”ları karşısında bedeli aynı gemide yer aldıklarını iddia ettikleri emekçilerin sırtına yüklediklerine dair bir dizi olgusal kanıt bulabilirsiniz. Biz bu yazıda daha çok başka bir noktanın altını çizmek istiyoruz. 2023’ün dünya ekonomisinin ağır bir durgunluğa sürüklenmesinin hemen hemen kesin olduğu koşullarda, patronların bunun bilincinde olarak faturayı emekçilere yıkmak için ellerinden geleni artlarına koymayacakları bir yıl olacağını öngörmek mümkündür. ABD ve AB merkez bankaları, kriz koşullarında devamlı faizleri artırıyorlar; bunun önemli bir sonucu ekonomilerinin daha da fazla durgunlaşması ve şirket iflaslarının gündeme gelmesidir. Öte yandan da arz tarafında enerji ve diğer girdi fiyatları devamlı arttığından, patronlar kârlarından ödün vermemek için hem fiyatları artırıyorlar hem de kendi yarattıkları krizin bedelini “ücretler artarsa enflasyon da artar” diyerek emekçilere kesiyorlar. Burjuvazi sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada yaklaşan “fırtına”ya karşı yığınak yapıyor. Bunun bir ayağı milliyetçi, korumacı politikalara yönelme ise diğeri de emekçileri açıkl sınırında yaşamaya mahkûm edecek sefalet ücretlerine ikna etmek üzere “katı” yasalar uygulamak, anayasal hakları hiçe sayarak grev yasağına başvurmak.

Burjuvazi kapitalizmin en ileri düzeydeki ülkeleri de dahil işçi sınıfının isyan etmesinden, emekçilerin yükselen grev dalgasından korkuyor ve sert önlemler almaya çalışıyor. Kısa bir süre önce ABD’nin “demokrat” başkanı Biden 100 bin demiryolu işçisinin grev hakkını bizdeki “milli güvenlik” gerekçesine benzer gerekçelerle yasakladı. (Gerçek, 14. 12.2022) Hayat pahalılığı yüzünden ücretleri düşen İngiltere kamu emekçilerinin greve çıkmaları karşısında da Başbakan Sunak bunları önlemek için “katı yasalar” çıkarmaya dönük adımlar atıyor. İşte tam da bu koşullar altında yeni yılda emekçilerin mücadelesine ışık tutması bakımından biz şu noktanın altını çizmek istiyoruz: Bu derinleşen bunalım koşullarında emekçiler için gerek sendikalarda gerekse de siyasette örgütlenmek can alıcı önem taşıyor. Zira şayet “aynı gemideyse” vay halimize!

Bu iddiamızı iki tarihsel olguya başvurarak kanıtlamak istiyoruz. Bunlardan biri kapitalizmin en gelişkin olduğu ABD’de 1950-2020 yılları arasında emek üretkenliği artışlarına, saat başına işçilik maliyetlerine ve sendikal örgütlenme düzeyine ilişkin verilerin karşılaştırılmasına dayanıyor. Bu verilere göre ABD’de 1980’lerden itibaren bir “kırılma” yaşandığı görülüyor. Sürekli artan emek üretkenliği karşısında 80’lerden itibaren ücret düzeyinin bir göstergesi olan saat başına işçilik maliyetleri adeta yerinde sayıyor. Daha basit ifade edecek olursak; emekçiler büyümeden, üretim ve refah artışından neredeyse hiç pay alamıyorlar. Peki bunun altında yatan, tek başına olmasa da en önemli belirleyici etken ne? Emekçilerin örgütlenme gücünün önemli göstergelerinden biri olan sendika üyeliğinin 1980’lerden, yani burjuvazinin tüm dünyada neoliberalizm adı altına işçi sınıfına karşı kararlı bir saldırıya giriştiği dönemin başlangıcından itibaren, çarpıcı bir biçimde azalması. Ne zaman ki emekçilerin örgütlenme kapasitesi aşınıyor, o zaman ücretler düşüyor, emekçilerin toplumsal refah artışından aldıkları pay da düşüyor.

İkinci tarihsel kanıtımız ise, madem “gemi” benzetmesinden gidiyoruz, 1912 yılında dönemin en gelişkin yolcu gemisi Titanik’in buzullara çarpıp battığı faciada hayatını kaybedenlerin sınıfsal dağılımı. Buna göre batan gemide ölen yolcuların yüzde 45’i mürettebattan, yani geminin işçilerinden yüzde 35’i 3. sınıf yolculardan, yüzde 11’i 2. sınıf yolculardan ve sadece yüzde 9’u 1. sınıf yolculardan oluşuyordu! Olgular açık; velev ki aynı gemideyiz, o zaman aman dikkat! Patronların insafına kalmak istemiyorsak, acele etmeli, hızla örgütlenme mücadelesi vermeliyiz. Zira, “kaptan köşkünde onlar oturmaya devam ediyor.

Çözüm gaz bulmakta değil emperyalist zincirleri kırmakta!

Nedense seçimler yaklaştığı zaman doğalgaz ve petrol keşiflerinde bir artış oluyor. Bu yeni bir şey değil. Seçim öncesi petrol ve doğalgaz müjdesi verme işini ilk kez Demokrat Parti başlatmış. 1957’de Trakya’da zengin petrol bulundu müjdesi verilmiş. Daha sonra her seçim öncesi petrol ve doğalgaz keşifleri duyurmak alışkanlık haline gelmiş. AKP’li yıllarda da bu müjdeler artarak devam ediyor. Trakya’da sayısız kere petrol ve doğalgaz bulduktan sonra Akçakoca açıklarında 2004, 2006 ve 2020’de üç defa doğalgaz bulunduğu müjdesi veriliyor. Sakarya’da 2009 ve 2016’da iki defa doğalgaz, Diyarbakır’da, Mardin’de, Şırnak’ta petrol kaynakları bulunuyor. Bir kez daha seçim öncesi iktidarın petrol ve doğalgaz keşiflerinde gaza bastığı görülüyor.

Erdoğan’ın müjdelerine yandaş gazeteciler bile artık inanmıyor

Son olarak Erdoğan yaptığı bir açıklamada Batı Karadeniz’de bulunan doğalgaz yataklarının 1 trilyon liralık bir maddi değere ulaştığından bahsediyor. Böyle söylendiğinde insanın içinden “işte kurtulduk” diyesi geliyor. Erdoğan da zaten insanlar böyle desin istiyor. Ancak aslında herkes bu rakamların farazi olduğunun ve söz konusu değerlerin ekonomiye aktarılmasının çok uzun zaman alacağını farkında. O kadar ki Erdoğan müjdeyi açıkladığında kendini alkışlatmak için özel bir uyarı yapmak zorunda kalıyor: “Basın mensuplarımız da hiç alkışlamıyor ha. Yanlış iş mi yaptık?” Basın mensuplarının işi alkışlamak değil haber yapmak. Ama Erdoğan’dan azarı işittik-

ten sonra bile son derece cılız alkışlar geliyor. Doğru iş yaptık diyebilmek için önce doğru söylemek gerekir. Bu seçim müjdelerine artık kimse (yandaş gazeteciler bile!) inanmıyor!

Sondaj müjdesi ile fatura kâbusu bir arada

Bu kadar çok müjde verilmesine rağmen Türkiye’nin petrol ve doğalgazda dışa bağımlılığı azalmak bir yana artıyor. TPAO (Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı) verilerine göre Türkiye’de enerji talebinin dışa bağımlılık oranı 90’lı yıllarda yüzde 50’lerde iken bugün yüzde 70’ler seviyesine çıkıyor. Türkiye’nin enerji ithalatının 2022 yılında 140 milyar dolarla rekor kırdığı, yıl boyunca elektriğe yüzde 184, doğalgaza yüzde 164 zam geldiği, tüm bu müjdeler açıklanırken aynı anda doğalgaz hizmet bedeline EPDK (Enerji Piyasaları Denetleme Kurulu) tarafından yüzde 84 zam yapılmış olduğu ise tartışmasız birer gerçek olarak karşımızda duruyor. Yandaş troller “pencereleri açın, kombileri sonuna kadar yakın” derken elektrik ve doğalgaz faturaları evlere hiç de müjdeli şekilde değil tersine kâbus gibi rakamlarla geliyor.

Müjdeli günler işçi sınıfı iktidarında

Mesele petrol ya da doğalgaz rezervi keşfetmek değildir. Ekonominin emperyalizme bağımlılığına son verilmedikçe bulunan rezervlere de yine BP, Total, Shell gibi emperyalist tekeller ve onlarla ortaklık içindeki yerli görünümülü şirketler sahip olmaktadır. Bu tür ortaklıklar TPAO verilerine göre Türkiye’deki rezervlerin yüzde 50’sinden fazlasını oluşturuyor! Mesele petrol ve doğalgaz bulmak olsaydı dünyanın en bağımsız ülkeleri Körfez ülkeleri olurdu. Oysa bu ülkelerde, bir avuç petrol şeyhinin, Amerikan ve İngiliz emperyalizminin bu ülkelerin kaynakları üzerindeki hakimiyetine beççilik yaptığı bir düzen hüküm sürmektedir. Diğer uça ise enerjide tamamen dışa bağımlı olmasına rağmen sosyalist planlamayla kalkınmasını sağlamış olan Çin bulunmaktadır. Bugün Çin ekonomisinin yaşadığı sorunlar ve Çin işçi sınıfı ve köylülüğünün maruz kaldığı eşitsizlikler petrol ve doğalgaz yokluğundan değil, ülkede kapitalizmin restore edilmesinden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla Türkiye’nin emekçi halkı için müjdeli günler ancak emperyalist zincirleri kırarak devrimci bir işçi iktidarındadır.

2023'e girdik ve Lozan halen yürürlükte: Lozan yalanları neyi örtüyor?

2023 yılına girdik ama şehir efsanesinin aksine Lozan antlaşması 100. yılında halen yürürlükte! Lozan'ın imzalandığı tarih olan 24 Temmuz'da da yürürlükte olmaya devam edecek, sonrasında da. Çünkü bu anlaşma herhangi bir süre kısıtı olmadan imza altına alındı. Yıllardır 2023 yılında Lozan antlaşmasının 100. yılı dolduğunda Türkiye'nin yer altı ve yer üstü kaynaklarını kullanmasına engel olan "gizli maddelerin" ortadan kalkmasıyla Türkiye'nin şahlanacağına dair bir masal anlatıldı. Tarihçiler belgeleriyle bunun yalan olduğunu söyledi. CİMER'e soruldu ve Cumhurbaşkanlığından Lozan'ın gizli maddelerinin olmadığı, Lozan'ın süresiz olduğu açıklandı. Ama bu masala pek çokları inanmaya devam etti. Çünkü AKP il ve ilçe örgütleri, cemaat ve tarikat çevreleri kahvehanelerde, ev sohbetlerinde, camilerde, işyerlerinde bu yalanı düzenli ve sistemli bir şekilde yayıyordu. Halen de yaymaya devam ediyorlar. Bu sistemli yalan kampanyasının bir sebebi olmalı. Bu yalandan çıkar sağlayan birileri olmalı. Bu yalanı yayanlar da bu çıkar sahipleriyle siyasi bir ortaklık içinde olmalı.

Demirel, Türkeş, Erbakan (Milliyetçi Cephe) madenlerin kamulaştırılmasını durdurdu, 12 Eylül'ün milliyetçi generalleri madenleri özel sektöre geri verdi!

Lozan yürürlükte iken 1936 ve 1978 yıllarında madenlere yönelik kamulaştırmalara gidildi. Her iki dönemde de AKP'lilerin suçladığı CHP iktidardaydı! 1978'deki kamulaştırma hamlesinin DİSK Maden-İş'in ve işçi hareketinin en güçlü olduğu dönemde gerçekleşmesi elbette tesadüf değil. Aynı şekilde bu kamulaştırmaların Adalet Partisi, Milliyetçi Hareket Partisi ve Milli Selamet Partisi'nin Mil-

liyetçi Cephe hükümeti eliyle durdurulması da tesadüf değil! Milliyetçi Cephe'nin ilk icraatı madenlerin devletleştirilmesine dair bakanlar kurulu kararını iptal etmek oldu. 12 Eylül darbesi ise kamulaştırılmış olan madenleri özel şirketlere geri verdi.

AKP'li yıllarda emperyalist yağma hız kazandı

AKP'li yıllarda ise madenlerde özelleştirmeler hız kazandı ve devletin madenlerdeki yüzde 80'lik payı yüzde 8'lere indi. AKP'nin 2004 yılında çıkardığı maden kanunu ile emperyalist sermayenin önü iyice açıldı ve Amerikan, İngiliz, Kanada vb. sermayeli emperyalist maden şirketleri AKP'li yıllarda 150 bin kilometre karelik maden alanına sahip oldu. O halde şunu diyebiliriz ki Türkiye'nin yer altı ve yer üstü zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekenler bunu Lozan'da gizli maddeler olduğu için değil, düpedüz emperyalistlerle iş birliği içinde olduklarından yapıyorlar. AKP'nin 2002 yılında iktidara geldiğinde ilk iş olarak Eti Gümüş A.Ş., Eti Krom A.Ş., Eti Elektrometalurji A.Ş., Karadeniz Bakır İşletmesi ve Eti Bakır A.Ş. gibi madencilik sektöründe faaliyet gösteren kamu kuruluşlarını özelleştirme kapsamına alması Lozan'ın gizli maddeleri yüzünden değil, Abdullah Gül ve Recep Tayyip Erdoğan'ın iktidara gelmek için icazet aldığı emperyalist merkezlere verdikleri sözlerden dolayıdır.

Türkiye bor madeni üretiminde dünya birincisi! Bor madenlerini emperyalist şirketlere satmaya çalışan ise Erdoğan'ın kendisi!

Üzerinde çok konuşulan bor madenleri için de durum tam olarak aynıdır. Bor madenlerinin çıkarılmasında hiçbir mâni yoktur ve hâlihazırda Türkiye dünya bor madeni üretiminin yüzde 48'ini yapmaktadır. Ancak siste-

matik yalan kampanyası ile pek çok insanımız Lozan yüzünden bor madenlerini çıkaramadığımızı inanmaktadır. TMMOB Maden Mühendisleri Odası, 2008 yılında bor madenleri ile ilgili başka bir gerçeği açığa çıkarmıştır. Maden Mühendisleri Odası, Erdoğan'ın Avustralya hükümeti ile bor madenlerini BHP-Billiton şirketine peşkeş çekmek üzere bir anlaşma yaptığını ve bu şirketin meşhur Rothschild Ailesi'ne ait Rio Tinto firmasıyla ilişkilerini gündeme getirmiştir. Ancak bu girişimler sonuç vermemiştir. Halen ilgili maden kanunlarında ve ilgili Danıştay kararlarında Bor madenlerinin çıkarılması, işlenmesi ve pazarlanmasının kamu eliyle yapılması zorunlu tutulmaktadır. Bugün Erdoğan devletin başı olarak bor üretimi, işlenmesi ve satılması için tüm yetkilere sahip iken neden hala Maden kanununu değiştirmek ve bu alanı hizmet alımı yoluyla özelleştirmeye ve yabancı sermayeye açmak için çabalamaktadır? Esas sorulanması gereken budur!

Gerçeğe sahip çıkalım! Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele edelim!

Lozan'ın gizli maddeleri olduğu yalanını yayanlar işte bu gerçekleri örtmeyi amaçlıyor. Bu yalanlara inananlar AKP'den ve Erdoğan'dan Türkiye'yi şahlandırmalarını beklerken aynı ellerin tüm milletin boynuna emperyalist esaret zincirlerini doladığını görmüyor. Bu yalanlar burada kalmayacak. Lozan yalanlarını yayanlar yarın "Musul ve Kerkük bizindir" diyerek Amerikan ve İngiliz emperyalizminin himayesinde, Ortadoğu'nun dizayn edilmesinde taşeronluk yapmayı milli dava diye yutturmaya çalışacaklar. Lozan'ın gizli maddeleri yoktur ama emekçi halkımız emperyalist işbirlikçisi iktidarların gizli gündemlerine karşı uyanık olmalıdır!

Sungur Savran

Dünya işçi sınıfının en güzel devleti

Bir işçi için hayat boyu iş güvencesinden daha önemli bir şey var mıdır? İşçi sınıfının bütünü için işsizlik illetinin ortadan kalktığı, tam tersine ekonomide işgücü eksikliğinin hissedildiği durumdan daha iyisi olabilir mi? İşgücü eksikliği olunca toplum işçiyi el üstünde tutmak zorunda kalmaz mı? İşçinin köylünün çocuğu için her köye kadar uzanmış sapaşğlam bir eğitim sistemi, spor olanakları, ergen yaşına geldiğinde ucuz kitap, her mahallede, her fabrikada spor kulüpleri, bütün sporlarda dünya şampiyonları yetiştiren bir sistem en çok ihtiyaç duyduğu şeyler değil midir? Yaşlanan işçi ne ister? Parasız, kaliteli, ileri düzeyde gelişkin bir tıbbı dayanan bir sağlık sistemi, geleceğinden korkmadan yaşayabileceği bir emeklilik sistemi değil mi? "Ev hanımı" olarak anılan ama aslında en ağır işleri yapan kadınların, üzerlerindeki yükün kreşler, ortak çamaşırhane ve aş evleri ve parasız sağlık sistemi sayesinde azalmasın, ev dışında çalışma olanaklarının her geçen gün artmasının yanı sıra, erkeğe ekonomik bağımlılık yaşamadan karar verebilmeleri için en önemli nokta olan emeklilik hakkına da sahip olmaları ne değerlidir kadın için!

İşçi sınıfına bütün bunları sağlayan bir devlet yapısı 20. yüzyılda mevcuttu. Adı da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği idi. Bundan 100 yıl önce, 30 Aralık 1922'de 1917 Ekim işçi sınıfı devriminin ürünü olarak kurulmuştu. Bu devletin merkezî iktidar kaynağı parlamento değil, işçilerin, köylülerin, üniforma altındaki emekçiler olan askerlerin kendi temsilcilerini seçerek kurduğu şûrâlar, konseyler, Rusça adıyla sovyetler idi. İşte bu Sovyetler, bu yeni emekçi iktidarı büyük ölçekli bütün üretim ve dolaşım araçlarını, yani fabrikaları, tersaneleri, madenleri, demiryollarını, deniz ticaretini, büyük perakendeci ve toptancı ağlarını ve elbette bankaları ve bütün finans kuruluşlarını kamulaştırdı, devletin mülkiyeti altına aldı. Her şey devletin elinde olunca bütün büyük ekonomik kararları aynı anda vermek yani merkezî planlama yapmak mümkün hale geldi. Böylece planlı şekilde görülmemiş hızda bir kalkınma gerçekleşti, bu hızlı tempoda gelişme ise işsizliği toplumun sözlüğünden çıkardı. Yani fabrikalar, bankalar devletin, devlet işçinin olmuştu bile!

Şimdi bazı işçi arkadaşlarımızın "bundan bize ne, bu Rusların devletiydi" dediklerini duyar gibi oluyoruz. Velev ki öyle olsun, dünyanın dört bir köşesindeki her işçinin, hele Rusya'nın komşusu Türkiye'nin işçi sınıfının Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği denen (kısa adı SSCB) bu devletin işçi sınıfı için başardıklarından **ders çıkarması** gerekmez mi?

Velev ki dedik. Çünkü **Rusların devleti değildi bu devlet**. Aynı zamanda başka halkların, bu arada Müslüman ve Türki halkların da devletiydi. Azeriler, Özbekler, Türkmenler, Kırgızlar, Tacikler, Kazaklar, Tatarlar, Kalmuklar, Dağıstanlılar, Rusya'dan göçmemiş bütün Çerkes boyları, say say bitmez! Onlar da aynen Ruslar ve ülkenin diğer Hıristiyan ve Yahudi halkları gibi, işçi devletinin yarattığı olanaklardan yararlandılar üç çeyrek yüzyıl boyunca. Azeri işçilerinin iş güvencesi de vardı, Özbekler de işsizlik korkusu olmadan yaşıyordu, Kazaklar da çocuklarını parasız ve kaliteli okullarda okutuyor, Türkmenler yaşlıları hasta olunca hastane kuyruklarında çile çekmiyordu.

Bu devletin adında "Rus" ya da "Rusya" var mı? Yok! Neden yok? Siz başka hiçbir devlet biliyor musunuz günümüzde bir ulusun veya bir coğrafyanın adıyla anılmayan? Bir düşünün bakalım.

Tabii ki başkası yok. Neden? Çünkü 20. yüzyılda işçi sınıfının en büyük siyasi önderi olan Lenin, bu devletin lideriydi ve bir ulusa değil, bütün ulusların proletaryasına, yani dünya işçi sınıfına ortak olarak ait olacak bir devlet kurmuştu!

Müslüman ve Türki halklar bu devletten büyük yarar gördüler. Ekonomik bakımdan daha geri yapılarını bu sayede hızla modernleştirdiler. Lenin'in bilinçli şekilde ilke haline getirdiği bir politika sayesinde kendi dillerini, kendi kültürlerini, kendi eğitim sistemlerini, hatta yerel işler bakımından kendi yönetimlerini geliştirdiler. Ama SSCB'nin başarıları karşısında (uzaya ilk canlıyı da ilk insanı da SSCB yolladı, ABD değil!) birlikte mutlu oldular. İşçi sınıfının kenetlenmesi için aynı ulustan ya da dinden olması gerekmiyor! Bu sayede toplumlarını proleter anlamda laikleştirdiler. Nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan ülkelerin hiçbirinde, uzun yıllar laikliğiyle övünen ama bugün ciddi şekilde geri düşmüş olan memleketimizde bile laiklik **halkın bilincine** böylesine sağlam yerleşmedi. Bugün Türkmenlerle, Özbeklerle, Azerilerle iç içe yaşıyoruz. Memleketimizde çalışanları çok. Onlar da işçi kardeşlerimiz. Aralarında bağınaz, yobaz, sabah akşam başkasının dinine imanına ibadetine karışanlar var ama az. Dünyevi işleri işçi sınıfını bölmeden düşünmeyi öğrenmiş çoğu. Gelecekte bu değişebilir kuşkusuz. Ama Sovyet kuşakları bambaşka yetişmişti.

SSCB kendi içinde yaşanan birtakım talihsiz gelişmeler sonucunda 1991'de dağıldı. Biz, SSCB'nin yaşadığı bürokratikleşmeyi ve bunun sosyalizme gidişe zarar verdiğini, hatta kapitalizmin geri geleceğini önceden görüp herkesi uyarılmış bir siyasi akıma, uluslararası devrimci Marksist harekete mensubuz. Hem SSCB ayaktayken hem dağıldıktan sonra yazdıklarımız ortadadır. Ama burada bunlara girersek bu yazı bitmez. Temel neden, teknolojiyi ve bilgiyi elinde tutan bütün zengin ülkelerin kapitalist olduğu bir dünyada sosyalist bir devletin yaşamasının zorluğu idi.

Ama bugün kapitalizm dünyayı öyle büyük bir sefalet ve tehlikeye sürüklüyor ki sosyalizm işçi sınıfının gündemine yeniden girdi. Sosyalizmin kazanması ancak işçi sınıfının politik olarak burjuvaziden bağımsızlaşmasıyla olacaktır. Bu gerçekleştiğinde ihtiyaç olan, adında ulus veya coğrafi bölge olmayan, bütün dünyanın işçilerini kucaklayarak genişleyecek olan bir devlettir. Bizim işçi sınıfımız da herkesin kendi dilini, kültürünü, eğitimini, yerel ve bölgesel işlerinin yönetimini elinde tutacağı, bütün ulusların özgür ve kardeş olacağı böyle bir federasyonda yer almalıdır. İşçi sınıfının en güzel devleti geçmişte kalmadı, geleceğin en güzel devleti olacaktır!

**ERDOĞAN TALİMATI VERDİ
LOZAN'IN GİZLİ MADDELERİ HALKA AÇILIYOR**

CİMER CUMHURBAŞKANLIĞI İLETİŞİM MERKEZİ
T.C. Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi (CİMER) ne 20.03.2022 tarihinde yapmış olduğunuz 2201301208 sayılı başvurunuz 13.04.2022 tarihinde HUKUK MÜŞAVİRLİĞİ (HUMS) tarafından cevaplanmıştır.
2201301208 sayılı başvurunuz incelenmiştir. Lozan Barış Andlaşmasında gizli maddeler bulunmamakta olup, maden çıkartmamıza engel teşkil eden herhangi bir madde yer almamaktadır. Lozan Barış Andlaşması metnine Bakanlığımızın internet sitesinde bulunan Kaynaklar / Kurucu Andlaşmalar linkinden ulaşabildiği hususunda bilgilerinizi saygılarımıza rica ederim.

Ertuğrul Oruç**Koç işçisi kıvılcımı çaktı, sıra ateşi yakmakta**

Koç Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan taşeron sağlık işçileri DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendikasında örgütlendikleri için Aralık ayı başında işten atılmışlar ve bunun üzerine hastane önünde direniş başlatmışlardı. 21 günlük direnişin sonunda belki işlerine geri dönemeditler ama tazminatlarını eksiksiz aldılar, hırsızlık suçlamasını boşa düşürdüler, kendilerine zorbalık yapan müdürün ise işten çıkartılmasını sağladılar. Koç işçisinin, sendikalaşmanın tüm zorluklarına rağmen örgütlenmede oynadıkları öncül rol, başka hastanelerde başarılı sendikal örgütlenme deneyimlerine zemin hazırlayacaktır.

Özel sağlık sektörü, işçiler ve emekçiler için ağır şartlara sahip. Uzun çalışma saatleri, mobbing, düşük ücretler, iş güvencesizliği... Buna karşın sendikal örgütlenme ise neredeyse hiç yok. Çalışma Bakanlığının "özel hastanelerdeki çalışma ortamları"nu konu alan 2017 tarihli bir teftiş raporunda inceleyebildikleri 267 özel hastanenin yalnızca 4 tanesinde toplu iş sözleşmesi olduğu tespit edilmiş. Bugün de durum çok farklı değil.

Özel sağlık sektöründe sendikal örgütlenmenin zor olmasının bazı nedenleri var. En büyük engel sağlık alanında çalışan işçilerin ve emekçilerin çok parçalı yapısı. Kırktan fazla farklı mesleğin olduğu sağlık alanı, meslek çeşitliliği bakımından en zengin iş kollarından biri. Bu da her bir meslek grubunun diğerine göre kendisini daha avantajlı veya daha üst konumda hissettiği gerçek dışı bir ortam oluşmasına katkı sunarak sendikalaşmanın önünde engel oluşturuyor.

Diğer bir engel, özel hastane zincirlerinin sektöre egemen olması. Tekil hastanelere göre zincir hastanelerde sendikal çoğunluğu elde etmek çok daha zor. Buna ek olarak, özel sağlık sektöründe yakın dönemde başarılı sendikalaşma deneyiminin olmamasını sayabiliriz. Geçmişte yaşanmış özel hastane sendikalaşma deneyimlerinin ise günümüze aktarılamıyor olması da başka bir engel.

Peki, özel sağlık sektöründe sendikalaşmak neden önemli? Elbette öncelikle bu sektörde çalışan sağlık işçilerinin özlük hakları ve çalışma koşullarında iyileşme sağlamak için önemli. Ama onunla sınırlı değil. Özel sağlık sektöründe çalışan mavi yaka olmayan tüm sağlık emekçileri de (teknisyenler, kalifiye elemanlar hatta hemşireler ve doktorlar gibi) bu durumdan olumlu etkilenecek, bir aşamadan sonra sendikalaşmaya katılacaklardır. Sendikalaşma tek bir hastanede kalmayacak tüm sektöre dalga dalga yayılacaktır.

Özel sağlık sektörünün çalışma şartlarına etki eden önemli değişkenlerden biri kamu sağlık alanındaki emekçilerin çalışma şartlarıdır. Bunun tersi de geçerlidir. Özel sağlık sektöründe örneğin taşeron alanında yaşanacak sendikalaşma hamlesi karşılığını mutlaka kamu alanında da bulacaktır.

Özel sağlık sektöründe ve kamuda, var gücüyle sendikalaşmaya çalışan ve tecrübe birikimi en fazla olan sendika elbette Dev Sağlık-İş. Dolayısıyla sağlık alanında faaliyet yürüten emek-meslek örgütlerinin özel sağlık sektöründe örgütlülük sağlamak için Dev Sağlık-İş ile dayanışması ve beraber hareket etmesi elzem.

İstanbul Tabip Odası, sağlık hizmetlerinin herkes için eşit, ulaşılabilir, ücretsiz, nitelikli şekilde kamu eliyle verilmesi gerektiğini düşündüğü için tüm özel hastanelerin kamulaştırılması gerektiğini savunuyor. Aynı zamanda doktorların özlük haklarının ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için de çalışıyor. Tüm bu sebeplerden ötürü İstanbul Tabip Odası, Koç Hastanesi direnişine ilk gününden son gününe kadar destek verdi ve Dev Sağlık-İş ile ortak hareket etti. Çünkü özel hastanede çalışan taşeron işçilerinin sendikalaşması, doktorların da ücretlerinin artması, çalışma koşullarının iyileşmesi anlamına gelecek.

Koç Üniversitesi Hastanesi sağlık işçileri kıvılcımı çakmış oldu. Bu kıvılcım mutlaka ateşi yakacak, yakmalı. Buna talip olan doktorundan, hemşiresine, teknisyeninden taşeron işçisine tüm sağlık işçileri ve emekçileri, her biri kendi meslek örgütüne ve aynı zamanda Dev Sağlık-İş'e üye olarak, beraberce, mücadeleyi ilmek ilmek örererek özel sağlık sektörüne sendikayı sokacağız.

Dişimizi sıkımla düzen değişmeyecek:**İşçi sınıfı yumruğunu sıkmalı ve siyaset masasına vurmali!**

AKP iktidarı ekonomiden dış siyasete kadar her alanda ülkeyi derin bir krize soktu. Kayırmacılık, yolsuzluk, adaletsizlik devletin her köşesine bir kanser gibi yayıldı. Baskıcı ve keyfi yönetim olan istibdad rejimi toplumun emekçi çoğunluğunu eziyor ve yoksullaştırıyor. Küçük bir sömürücü grup ise bu rejimden sonuna kadar nemalanmaya devam ediyor. Emekçi halktan giderek daha fazla insan bu rejimin son bulmasını istiyor. Bunun için de yaklaşan seçimleri bekliyor. Bu seçimlerde mevcut iktidara bu seçimlerde okkalı bir tokat atılmasını umuyor. Gözler altılı masanın üzerinde. Kazanacak bir aday çıkarması bekleniyor. Ama bu yol tuzaklı bir yoldur.

İstibdad ile aynı gemide olanlar

İstibdad rejimi toplumun emekçi çoğunluğuyla tam bir çıkar karşıtlığı içindedir. Ancak Altılı Masa'nın partileri emekçi çoğunluğa değil sermayeye dayanan düzen partilerinden oluşmaktadır. İstibdad ile çelişkileri ve karşıtlıkları emekçi halkın yaşadığı gibi uzlaşmaz ve kesin değildir. Altılı Masa'da "Aynı gemideyiz" mantığı egemendir. Erdoğan'ın Akşener'e çağrılarını ortada. Akşener de MHP'nin küçük ortak pozisyonunu devralmaya hazır bir imaj veriyor. Meral Akşener Tansu Çiller'in Süleyman Soyulu'suydu. Antrenmanlıdır kolaylıkla bu göreve adapte olacaktır. Babacan ve Davutoğlu zaten Erdoğan'ın adamı. Babacan kemer sıkırdı, Davutoğlu dış politikada emperyalizmin taşeronluğunu yapan, içeride ise halkı ezen, katleden hükümetlerin başbakanıydı. Karamollaoğlu ise İstanbul Sözleşmesi'nin iptal edilmesi gibi pek çok konuda Erdoğan'la birlikte davranıyor. Haydi bunlar sağcı Erdoğan ve Bahçeli'yle ideolojik yakınlıkları var diyelim. Ya Kılıçdaroğlu? Türban meselesini ısıtıp gündeme taşıyarak, Erdoğan ve AKP'nin en çok zorlandığı ekonomik sorunları ve sınıfsal meseleleri gündem dışına atan o değil mi? Erdoğan'a en zor zamanında "gollük pas atan" o değil mi?

Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'a gollük pasları

Kılıçdaroğlu'nun ilk pası değil bu! 2013'te Gezi ile başlayan halk isyanı tüm ülkeye yayılmış milyonlar hürriyet için sokaklara dökülmüştü. Halkın mücadelesini kırarak dikkatleri yerel seçimlere çekti. Mustafa Sarıgül'e "bas geç" kampanyası başladı. O zaman çare diye öne sürdüğü adam şimdi Erdoğan'ın yanına geçmiş bir Tik-Tok fenomeni! 2014'te Erdoğan'ın karşısına Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday olarak çıkardı. O aday 2015'te halktan AKP'ye karşı oy toplayıp seçimden sonra AKP ile koalisyon masasına oturdu, şimdi MHP milletvekili olarak Cumhuriyet İttifakı'nda. Kılıçdaroğlu 2016'da Yenikapı'da podyuma Erdoğan ve Bahçeli'yle el ele çıktı.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasının muhalefeti susturmak için kullanılabileceği belliydi "Anayasa'ya aykırı ama evet" diyerek onun da önünü açtı. Sonrasında çok şikâyet etse de başında OHAL rejiminin kurulmasına ortak oldu. 2017 referandumunda mühürsüz oyları sineye çekerek istibdad rejiminin inşasına en kritik anda yol verdi. 2018'de Erdoğan'ın karşısına Muharrem İnce'yi çıkarttı. Şimdi Muharrem İnce kurduğu Memleket Partisi'yle Cumhuriyet İttifakı'nın yanından muhalefete yükleniyor. Ama daha önemlisi var. 2018'de Erdoğan seçimi kazanınca kendisine "ekonomiye odaklanın" diyerek Erdoğan'a kredi açtı, halka kemer sıkıracak sermayenin programını uygulaması için iktidara destek vadetti. Erdoğan Kılıçdaroğlu'nun paslarıyla çok goller attı. Golleri yiyen ise hep ülkenin emekçi halkı oldu.

İstibdad rejimi Altılı Masa'nın patronlarına da kâr ettiriyor

Dişini sıkıp gözlerini altılı masaya çevirenler, sandıkta her şeyin değişeceğini umanlar geç olmadan uyanmalı. İşçiler emekçiler sınıfını bilmeli ve olan biteni bu bakış açısıyla değerlendirmeli. İstibdad rejimi AKP'ye MHP'ye oy veren vermeyen tüm emekçi halkı sefaletle mahkûm ederken Altılı Masa'nın patronlarına da kâr ettiriyor. Haydi bir tane CHP'li ya da İyi Partili patron çıksın ve ben işçilerime TÜİK'in değil ENAG'ın enflasyonunu baz alarak zam yapıyorum desin de görelim! Siz Türkiye'nin önde gelen sektörü metalin patronlar kulübü MESS üyelerinin hepsi AKP'li mi zannediyorsunuz? Onlar başkanlık sistemini parlamenter sisteme dönüştürmekten yana olduklarını söylüyorlar ama parlamenter sistemin "güçlendirilmiş" olması gerektiğini vurguluyorlar. "Güçlü yürütme" kazanımından vazgeçmek istemiyorlar, bugün hepsi Erdoğan'a bir telefon kadar yakın, iktidarla sermayenin arasının açılmasını istemiyorlar, grev yasakları devam etsin istiyorlar, devletin işçinin emekçinin karşısında elindeki sopasını bırakmasından yana değiller!

Düzeni değiştirme niyeti olmayanın istibdadı yıkmaya iradesi de olmaz

Altılı Masa'da düzeni değiştirme niyeti yok! İstibdad rejimi yıkılır da emekçi halk hürriyete kavuşursa, grevlerle direnişlerle hakkını isterse, nemalandıkları düzen tehlikeye girer diye korkuyorlar. O sebeple halk evinde otursun sandıkta oy versin sonuçlarına da katlansın istiyorlar. Dolayısıyla istibdadın baskılarını aşacak bir irade de yok. Olası bir adayları seçim yasağı ile tehdit edildiğinde biz senin yasağını tanımlıyoruz diyebildiler mi? Diyemezler.

Baskıcı ve keyfi yönetim yaklaşan seçimi kazanmak için elindeki her türlü gücü kullanıyor. Buna yargıya tali-

mat verip olası adaylara siyaset yasağı çıkarmak da dahil. Liderin çizdiği sınırları aşan bir teşkilat başkanının siyasi cinayete kurban girmesi de dahil. Altılı Masa'nın olası adayının siyaset yasağı istinaftan ya da Yargıtay'dan dönecek mi? Siyasi cinayetler aydınlatılacak mı? Suçlular, azmettiriciler cezalandırılacak mı? HDP'yi kapatmak için kılı kırk yaranlar, yarın aynı tutumu, merkez yöneticileri, il teşkilatları ve gençlik kolları ile boylu boyunca bir siyasi cinayete karıştığı ortaya çıkarsa MHP'ye karşı da sergileyecek mi? Bunların hiçbirini olmayacak. Altılı Masa dün olduğu gibi yarın da hepsini sineye çekecek. Dişinizi sıkın sandıkları bekleyin diyecekler.

Onlar anlaşır olan yine emekçi halka olur

Dün rejimi değiştiren referandumun sonucuna mühürsüz oyları sayarak etki eden Yüksek Seçim Kurulu yarınki seçimde farklı bir rol mü oynayacak? YSK başkanı iki dönem Cumhurbaşkanı olan Erdoğan'ın aday olup olamayacağını araştırdım dedi. Anayasaya göre meclis erken seçim kararı verirse Cumhurbaşkanı üçüncü dönem de aday olabiliyor. Zamanında yapılırsa ya da Cumhurbaşkanı meclisi feshederse üçüncü dönem aday olamıyor. Şimdi Erdoğan'ın mecliste yeterli çoğunluk sağlayamadığından seçimi erkene çekmek için meclisi feshetmeyi düşündüğünden bahsediliyor. YSK başkanı araştırmasının sonucunda vereceği kararı kendisiyle paylaşmış. O kişi ki seçimle ilgili her türlü konuda son kararı verecek kurumun başında duruyor. Altılı Masa halktan dişini sıkarak beklemesini, böyle bir seçime bel bağlamasını istiyor. Bir kez daha atı alan Üsküdar'ı geçerse onlar da istibdadın gemisine atlayıp peşinden gidecekler. Sonunda sandıktan hangi sonuç çıkarsa çıksın düzen siyaseti anlaşacak, olan yine emekçi halka olacak.

Başka bir yol var!

Ama başka bir yol var. Tuzakların değil hakikatin yolu! Hangi partiye oy vermiş olursa olsun çıkarı bu düzenin değişmesinden yana olan milyonlarca işçinin, emekçinin siyasetidir bu yol! En koyu muhalif patronunun bile düzen değişikliğinden ödün kopar ama en koyu Erdoğan taraftarı işçinin emekçinin bile menfaati bu düzenin değişmesinden yanadır. Bir hayalden bahsetmiyoruz. 2022 yılının son günlerinde Erdoğan'ın grev yasağını reddeden, grev hakkını grevle kazanan Bekaert işçileri örnektir! Altılı Masa siz benim adayma siyaset yasağı getirseniz de tanımam diyebildi mi? Ama işçiler tek yumruk olup da istibdadın karşısına çıktığında biz senin yasağını tanımlıyoruz dedi ve kazandı! O halde bu irade siyasete de ağırlığını koymalı. İşçi sınıfı siyaset masasına yumruğunu vurmali!

Ortadoğu

İran'da muhalif burjuva akımlar pusuda

Türkiye'de, İran'da yaşanan olayların nihayetinde halkın ve işçi sınıfının çıkarlarına uygun bir çözümle değil, emperyalizmin lehine bir düzenin kurulmasıyla sonuçlanacağı kaygısını taşıyan çok insan var. Bu yüzden İran'ın burjuva muhalefetine yakından tanınmamız gerekli.

İran'ın dini istibdad devleti, 1979 devrimi sonrası güçlenmiş gücün kendisine muhalif olanları birer birer ortadan kaldırdı. İslam Cumhuriyeti'yle en ufak bir çelişkisi olan herkes, ülkenin siyasi ortamından çekilmek zorunda bırakıldı. İlk başta büyük örgütler ve partiler ortadan kaldırıldı, sonrasında devlet en küçük örgütlenmeleri bile sultasına aldı ve kendi örgütlerini toplumun tüm hücrelerine yaydı. Daha sonra oluşan yeni küçük muhalif örgütler daha çok kimlikçi politikalar temelinde oturdu. Örnek olarak en başta İran Azerbaycan bölgesi örgütleri gösterilebilir.

Bugün burjuva muhalefeti esas olarak yurtdışında örgütlüdür. Geçmişte yurtdışında İslam Cumhuriyeti'ni aklamaya çalışırken, İslam Cumhuriyeti'nin reformcu kanadından kopan bir grup insan, bugün "radikal" birer muhalif haline gelmiştir. Bunlardan biri de kendisini Batı'da "hareketin önderi" olarak tanıtan Mesih Alinejad'dır. Bugünlerde eski CIA direktörü ve Trump dönemi Dışişleri Bakanı Pompeo'dan Fransa'nın sevilmeyen başkanı Macron'a, ne kadar sağcı siyasetçi varsa ziyaret edip icazet almaktadır. Artık açık açık ortaya koyduğu stratejisine göre Batılı emperyalist devletler İran'a silahlı müdahalede bulunmalıdır.

Devrim sonrasında Şah Muhammed Rıza Pehlevi ile birlikte büyük bir burjuva muhalif kitle ülkeyi terk edip Amerika, Avrupa ve Kanada'ya yerleşmişti. Şah taraftarı kitlenin devamlılığı için en başta gelen araç Batı emperyalizminin örgütlediği BBC ve

Amerika'nın Sesi gibi radyo kanalları oldu. Bu kitle, "ne idik ne olduk" gibi sloganlarla, Şah döneminin adeta bir altın çağ olduğunun propagandasını yapıyordu. "Değerli (eski) İran pasaportu" (çok az kişi pasaport sahibi olduysa da), "İran petrolünün tarihte en pahalı olduğu dönem", "laik bir devlet" (sadece görünürde var olmuştur) gibi propaganda unsurları, bir yandan işsizliğin ve sınıf farklarının büyüdüğü, diğer yandan din istibdadının her geçen gün sertleştiği bir ortamda, devrim öncesini yaşamamış nesiller arasında etkili oldu. Saltanatçılar, bugün yaşanan ayaklanmanın bazı önde gelen siyasi isimlerini de kendi yanlarına çekmeyi başarmışlardır. Buna yakın zamandaki çarpıcı bir örnek, yukarıda sözü edilen Mesih Alinejad'ın yanı sıra, İran'ın yanlışlıkla vurduğu bir sivil uçakta ölenler için adalet arayan uluslararası kampanyanın örgütleyicisi bir İranlı Kanada vatandaşı olan Hamed Esmailion, İngiltere va-

tandaşı İranlı oyuncu Nazenin Bonadi ve halkın üzerinde etkisi olan eski futbolcu Ali Kerimi'nin, Rıza Pehlevi ile harfi harfine aynı yeni yıl kutlama mesajını aynı anda sosyal medyada paylaşmalarıdır.

İran rejiminin en örgütlü sözde "sol" muhalifi Halkın Mücahitleri ise, İran'da İslam dininin devlet işleminde etkili olmadığı herhangi bir sistemin mümkün olmayacağına inanır. Yıllarca varlığını Irak'ta Saddam'ın himayesi altında sürdürmüştür.

Amerika'nın Irak'ı işgal etmesi üzerine, anti-emperyalizm çizgisinden çıkarak, Amerikan devletinin himayesi altında Amnavutluk'ta yeni üssünü kurmuştur. O, çoğunluğun gözünde bir terör örgütü olsa da gençler arasındaki mevcud-

yeti devam etmektedir ve İslam cumhuriyetinin muhalifleri arasında hiç de küçümsenecek bir alternatif değildir.

Bu oluşumların ortak yönü, halka değil, emperyalizme ve onun yarattığı suni "önderlere" dayanıyor oluşlarıdır. O yüzden Birleşmiş Milletler toplantılarından emperyalist ülkelerin parlamentolarına sürünüp duranların, tüm etkinliği emperyalistlerden müdahale dilenmek olanların, halk nezdinde bir değeri olmaması gerekir.

Ortadoğu

İsrail'in faşist-köktendinci koalisyonu Filistin'i patlamaya hazırlıyor

İsrail'de Kasım başında yapılan seçimler, ülkenin son 13 yılının 12'sinde başbakan koltuğunda oturup 2021'de düşürülmüş olan Bin-yamin Netanyahu'ya yeniden hükümet kurma olanağı yarattı. Yıllardır yargılanmakta olduğu için mutlaka dokunulmazlık kazanmak isteyen Netanyahu, Kasım 2022 seçimlerinden büyük bir başarıyla çıkan köktendinci Dinî Siyonizm lideri İtamar Ben Gvir ile aşırı milliyetçi Bezalel Smotrich'e rehine düştü. Sonuç, zaten son derece gerici bir devlet olan İsrail'in tarihindeki en gerici hükümetle yönetilecek olması.

Aslında İsrail siyasi sisteminin her geçen gün gericileşmesi 2017'den beri gelişmekte olan bir süreç. ABD'de Trump yönetimi zamanında benimsenen ve Biden'ın da geri almadığı iki karardan güç alıyor bu süreç. Bu kararlardan biri, 2017'de Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanınması; diğeri 2018'de yasalaşan Temel Anayasa Kanunu adı altında, İsrail'i ırkçı bir "Yahudi devleti" olarak tanıyan ve "Yahudi yerleşimleri"ni "en yüksek milli değer" mertebesine yücelten apartheid

(ırk ayrımı) kanununa verilen destek. Bunu en son 2021 Mayıs ayındaki "Kudüs Savaşı" izledi. İsrail, Doğu Kudüs'ün Şeyh Cerrah mahallesinde yaşayan Filistinli aileleri tahliye ederek apartheid'i ileri taşıma savaşına girince Filistin halkı patladı. Kudüs Savaşı'nda 40'a yakını çocuk, 120 dolayında Filistinli katledildi. Savaş dört alana yayıldı: Kudüs'ün yanı sıra ayrıca İsrail'in sayısız şehrinde Arap İsrail vatandaşları ile Siyonistler, Batı Şeria'da yasadışı Yahudi yerleşimciler ile Filistinliler, Gazze sınırında da Filistin örgütleri ile İsrail birlikleri birbirine girdi. Gerçek gazetesi, özellikle İsrail Arapları ile Siyonistler arasındaki çatışmanın olağandışı niteliğine dikkat çekerek Filistin-Siyonizm mücadelesinin yeni bir evreye girdiğini vurguladı

len bir tepki. Filistin-Arap halkının militanlaşmasına karşı Siyonistler de gerici partilerin ardında sipere geçiyor. Faşist Bezalel Smotrich Maliye Bakanlığına getiriliyor ama parlamentarizmin tarihinde görülmemiş bir şekilde aynı zamanda Batı Şeria'da uluslararası savaş hukukuna bütünüyle aykırı olan Yahudi yerleşimlerine bakacak! İtamar Ben-Gvir ise Güvenlik Bakanlığını alıyor. Sınırsız Süleyman Soylu! Polis elinin altında. Bir de Arap toplumu içinde "suç" ile mücadele için ek güçler verilecek kendisine.

ması beklenebilir. Filistin gençliği Siyonist devletle mücadeleyi kendi eline alma yolunda güçlü adımlar atıyor. Son dönemde kurulan Aslan Yuvası adlı silahlı örgütün başarıları Filistin gençliği içinde bir moral kaynağı. Elbette eski kurtuluş örgütleri de en başta Filistin Halk Kurtuluş Cephesi olmak üzere mücadelelerini sürdürüyor.

Bu arada Erdoğan

Tam bu olaylar olurken Tayyip Erdoğan ve İstibdad hükümeti sessiz ve uslu bir tarzda İsrail'le "normalleşme" politikasını devam ettiriyor. Netanyahu hükümetinin kurulduğu günler, aynı zamanda İsrail'in yeni kadın büyükelçisinin yetki belgesini Erdoğan'a sunduğu dönem oldu. "Daha Davos'a gelmem" demek yetmiyor, Tayyip Erdoğan. Onlar bacadan yine girdiler eve. Emperyalizmden ve Siyonizmden kopamayan onların amacına hizmet etmiş olur!

(ırk ayrımı) kanununa verilen destek.

Bunu en son 2021 Mayıs ayındaki "Kudüs Savaşı" izledi. İsrail, Doğu Kudüs'ün Şeyh Cerrah

Radikalleşme Kudüs Savaşı'nın ürünü

Bugün, Kudüs Savaşı'ndan bir buçuk yıl sonra İsrail'in faşist ve köktendinci hareketlerinin güçlenmesi Filistin'in ve İsrail'in Arap halkının mücadelesine karşı yükse-

Avrupa

Britanya'da grevler birbirini kovalıyor!

Kraliçe II. Elizabeth öleli beri Britanya'da siyasi ortam ve sınıf mücadelesi durulmuyor. Bir yandan pandemi ve Ukrayna savaşının getirdiği ekonomik yıkım, bir yandan kraliçenin ölümünden sonra zincirleme biçimde yaşanan siyasi çalkantılar ülkenin atmosferini iyice germekte. İşçi sınıfı da yaşanan ekonomik ve siyasi krize kendi araçları ve yöntemleriyle çözüm getirmek için kolları sıvamış durumda. Öğretmenler, otobüs ve ambulans şoförleri, posta çalışanları, hatta havaalanlarında çalışan polisler birbiri ardına greve çıkıyor. Talepler arasında ücret artışı, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve iş güvencesi yer alıyor.

Ancak en büyük ve en öne çıkan grevler, kuşkusuz demiryolu işçileri grevi ile hemşirelerinki. Geçtiğimiz

yazdan beri birbiri ardına grevler düzenleyen demiryolu işçileri, Aralık ayında 40.000 kişinin katıldığı iş bırakma eylemleri ve gösterilerle bütün ülkede mal ve yolcu dolaşımını felç ediyor. Bu grevin Aralık ayında olmasının ayrıca bir önemi var. Bu ay, çoğu Avrupa ve Amerika ülkesinde Noel tatilini de (25 Aralık) kapsadığı için seyahatlerin en yoğun yaşandığı dönem. Dolayısıyla bu dönemde demiryolu ulaşımının felce uğraması, tüm ekonominin müthiş yavaşlaması anlamına geliyor.

Hemşireler ise sağlık sistemi üzerinde son kırk yıldır yoğunlaşan neoliberal taarruzu durdurmak için Aralık ortası tam yüz bin kişilik bir grev düzen-

lediler. Bilindiği gibi, tüm sektörlerde uygulanan, çalışan sayısını azaltarak ve çalışanları daha yoğun çalıştırarak kâr etme çabası, sağlık sektöründe doğrudan halkın sağlığını etkileyen boyutlar alıyor. Pandemi süresince en ağır koşullarda çalışan Britanyalı sağlık çalışanları, şimdi hem kendilerini hem de tüm halkı mağdur eden bu koşullara isyan ediyor. Burjuvazinin sağcı bası-

nı, grevi halkın gözünde kötülemek için "bile isteye hastalara zarar veriyorlar" diye kara propaganda yapıyor. Grevdeki hemşireler ise tam aksine mesleklerini daha iyi icra edebilmek, hastalara en hak ettikleri biçimiyle, en kaliteli şekilde bakabilmek amacıyla grevde olduklarını vurguluyorlar.

Günümüz Britanya'sında devrim henüz ufukta görünmüyor. Her şeyden önce parçalı, birbiriyle büyük oranda bağıntısız biçimde devam eden irili ufaklı grevleri tek merkezde toplayacak bir öncü parti mevcut değil. Reformist karakterdeki İşçi Partisi (Labour Party) ise grevdeki işçilere bir-iki selam mesajı yollamaktan başka bir şey yapmadı.

Hatta parti lideri Keir Starmer, parti üyelerine grev gözcülüğüne katılmamalarını tembihledi. Ancak sınıf mücadeleleri keskinleştikçe tabandan işçiler devrimci bir öncü parti ihtiyacını adım adım kavrayabilir. Britanya'nın Marksistlerine çok iş düşüyor.

Britanya basınında Thatcher'in iktidara geldiği yıl olan 1979-1980 kışında yaşanan grev dalgasına atıfla "huzursuzluk kışı" sözü sık kullanılır oldu. Biz de başka bir tarihsel benzerliğe göndermede bulunalım. Kraliçe I. Elizabeth'in 16. yüzyıldaki ölümünden sonra yaşanan olaylar silsilesi, elli yıl sonra tarihin ilk burjuva devriminin başarıya ulaşmasıyla son bulmuştu. Darısı II. Elizabeth'in ölümünden sonra grev alanlarını dolduran proleterlerin başına!

Yalanlara karnımız tok! Hırsızlığa geçit yok! Kimse işçiye emekçiye TÜİK rakamlarıyla gelmesin!

Erdoğan baz etkisine güvenerek enflasyonun hızla düşeceğini söylüyor. Nitekim öyle de oldu. 3 Ocak'ta açıklanan TÜİK rakamlarında yıllık enflasyon yüzde 64,7'ye inmiş gözüküyor. Bunun tek sebebi var, o da yıllık enflasyonun geçtiğimiz yıl Aralık'ta yaşanan aylık yüzde 13,58'lik astronomik rakam baz alınarak hesaplanmış olması. Yani tam bir algı operasyonu söz konusu. Yıllık baz etkisinden daha önemli olan ise TÜİK'in açıkladığı aylık enflasyon rakamlarıdır. Bu rakamlar kamu emekçileri ve emeklilerin alacağı zammı doğrudan belirlemekte, özel sektördeki işçilerin ücret pazarlıklarına da temel oluşturmaktadır.

Kamu emekçisine ve emekliye TÜİK kazığı

TÜİK'in 3 Ocak'ta açıkladığı aylık enflasyon 1,18 olunca altı aylık enflasyon da yüzde 15,39'de kaldı. Bu rakam SGK ve Bağkur emeklilerinin ücret zammını doğrudan belirliyor. Kamu emekçileri toplu sözleşmesinde ise 2023 ilk altı ayı için belirlenmiş yüzde 8'lik zam oranına, altı aylık enflasyonun yüzde 7'den fazlalık kısmının eklenmesiyle maaş zammı yüzde 16,47 oluyor. TÜİK'in açıkladığı rakamlar çarşıda pazarda her gün zamlara karşılık gelen emekçi halk için şoke edici olduğu

gibi farklı araştırmalarda elde edilen bulgularla da örtüşmüyor.

Refah payı yok, hak gasbı var!

Gerçek enflasyon ile iktidarın TÜİK'ten rica ettiği enflasyon arasındaki fark kamu emekçisinden, emekliden, işçiden hakkının çalınmasıdır! Erdoğan çıkıp bu rakamların üstünde bir refah payı verdim dediğinde bu rakam halkın karşılaştığı gerçek enflasyonu karşılamadığı sürece hak gasbını gidermiş olmayacaktır. Nitekim memura ve emekliye yüzde 30 zam diyerek gerçek enflasyonun altında, TÜİK'in rica edilmiş enflasyonunun üstünde bir rakam açıklayarak algı operasyonu yapmıştır. Yandaş basın daha önce yaptığı gibi bunu ne kadar allayıp pullasa da ortada bir refah payı değil refah gasbı söz konusudur.

İstatistikler değil niyet bozuk

Enflasyon Araştırma Grubu internet üzerinden halkın sıklıkla kullandığı alışveriş sitelerinden, TÜİK'inki ile aynı mal ve hizmet sepetine göre günlük topladığı fiyat verileri ile yıllık enflasyonu yüzde 137,55, altı aylık enflasyonu ise yüzde 38,57 olarak açıklıyor. TÜİK 550 bin fiyat verisi üzerinden ortalamaya ulaşırken ENAG 7,5 milyon fiyat verisini internet üzerinden çekerek sonuca ulaşıyor. Aradaki farkın en az iki kat olması, Aralık ayı rakamında ise bu farkın 5

kata kadar çıkması meselenin istatistik yöntem farkı ile ilgili olmadığını kanıtlıyor. ENAG çalışmalarını şeffaf bir şekilde ortaya koyuyor, kullandıkları verileri hem basınla paylaşıyor hem de kamunun bu rakamlardan istifade etmesini istiyor. Ancak TÜİK kamu kuruluşu olmasına rağmen kullandığı istatistiklerin üzerindeki peçeyi bir türlü kaldırmıyor.

TÜİK'teki seri görevden almalar mide bulandırıyor!

Geçtiğimiz yıl enflasyonun hızla artışa geçmesinin ardından TÜİK'in rakamları sorgulanmaya başlanmış, kurumun başkanı Sait Erdal Dinçel, "eksiklikler, ricalar, yapılan protokoller sonucunda istenilen boyuttaki tüm veri miktarına ulaşamayabiliyor" diyerek herkesçe konuşulan gerçeği birinci ağızdan itiraf etmişti. Kendisi bu itirafının bedelini 2022 yılı başında görevden alınarak ödedi. Takip eden Mart ayında iki başkan yardımcısı Umur Serhat İdman ve Nurettin Kaya görevden alındı. Geçtiğimiz Kasım ayında ise Fatih Şahin isimli bir başkan yardımcısı daha görevden alındı. Artık TÜİK'in başında iktidarın ricasını kırarak, sorgulayacak ya da ifşa edecek birinin bulunamayacağını ve resmi enflasyon rakamlarının iktidarın ricası dışında açıklanamayacağını biliyoruz.

TÜİK ve ENAG'a göre 2022 yılı aylık enflasyon oranları (yüzde)		
	TÜİK	ENAG
OCAK	11,10	15,52
ŞUBAT	4,81	5,44
MART	5,46	11,93
NİSAN	7,25	8,68
MAYIS	2,88	5,46
HAZİRAN	4,95	8,31
TEMMUZ	2,37	5,03
AĞUSTOS	1,46	5,86
EYLÜL	3,08	5,3
EKİM	3,54	7,18
KASIM	2,88	4,24
ARALIK	1,18	5,18
SON 6 AY	15,39	38,57
YILLIK	64,70	137,55

Çözüm Eşel Mobil'de: Ücretlere gerçek enflasyon oranında her ay zam!

İşçiler ve emekçiler TÜİK'in sistematik manipülasyonuna son vermedir ve herhangi bir pazarlıkta TÜİK rakamlarının esas alınmasını reddetmelidir. Ek zam talebi bu anlamda yanlıştır. Bir sefer ek zam yapılabilir, Erdoğan bundan seçim öncesi siyasi getiri de bekleyecektir. Ancak TÜİK eliyle sistematik olarak işçinin emekçinin hakkını gasbeden bir düzen kurulmuştur. Bu düzen yıkılmadıkça bir sefer zam alan emekçiler, bu zamları kayıplarını dahi karşılayamazken, iş-neden ipliğe gelen zamlarla her gün yoksullaşmaya devam edecektir. Fiyatların sendikalar, tüketici örgütleri ve bilim insanlarından müteşekkil komitelerce denetlenmesi (Fiyat denetim komiteleri!), ücretlerin gerçek enflasyon oranında her ay artırılması (Eşel

Mobil!) tüm işçi ve emekçilerin ortak talebi olmalıdır!

İşçi emekçi örgütlü gücüyle masaya yumruğunu vurmali!

İşçiler ve emekçiler iktidara yandaşlık içinde olan ve sözleşme masalarında danışıklı dövüş yapan sendikaları ve sendikacıları elinin tersiyle itmeli, masaya yumruğunu vurmali. AKP'nin memur kolu Memur-Sen terk edilmelidir. Türk-İş'in ise TÜİK rakamlarını reddediyoruz açıklamasının arkasında durması sağlanmalıdır. İşçinin emekçinin örgütlü gücüyle her türlü dayatma aşılır. Grev yasağını grev yaparak yırtıp atan DİSK Birleşik Metal-İş'li Bekaert işçileri yolu açmıştır. MESS fabrikalarının işçileri bu yolda yürümektedir. İşçi sınıfı kimse-den sadaka, lütf beklememeli örgütlü gücüyle masaya yumruğunu vurup hakkını almalıdır!

Vergide adalet = Yoksulluk sınırının altına vergi muafiyeti + Sermayeden alınan kurumlar vergisinin arttırılması + Parababalarına servet vergisi!

TBMM'de kabul edilen 2023 yılı bütçe kanunu ile bir kez daha vergi yükü işçi ve emekçilerin sırtına bindirilecek. Gelir Vergisi tevkifatının yani ücretli emekçilerden henüz maaşları bankaya yatmadan kesilen vergilerin 458 milyar lira olması öngörüldürken, vergide adaletsizliğin sembolü olan dolaylı vergiler (KDV, ÖTV, Özel İletişim Vergisi, Şans Oyunları vergisi vb.) 1 Trilyon 265 milyar lira olacak.

Milli gelirden aslan payını alan sermayeden toplanacak olan kurumlar vergisi ise 639 milyar lirada kalacak.

Vergide adaletsizlik, gelir vergisi dilimleriyle iyice perçinleniyor. Hayat pahalılığı her geçen gün artarken ücretlerin alım gücü de azalıyor. Bu yetmiyormuş gibi ücretliler hızla vergi dilimine giriyor ve zaman geçtikçe ellerine geçen para azalıyor. Bu konuda DİSK'in ilk vergi dilimine girmek için

gerekli sınırın yükseltilmesi ve vergi oranının düşürülmesi için bir kampanya sürmekte. Ancak yüksek enflasyon ortamında bu alanda yapılacak her türlü rakamsal düzenleme adaletsizliği yeniden üretecek.

Vergide adaletsizliğin çözümü içim ilk vergi dilimi yoksulluk sınırına göre belirlenmeli ve her ay gerçek enflasyon oranında güncellenmelidir. Yani gelir vergisi muafiyetinin kapsamı aç-

lık sınırına endekslenmiş asgari ücretten yoksulluk sınırına doğru genişletilmelidir Devletin yoksulluk sınırının altında kalan (en az 26 bin lira) yani asgari gereksinimlerini karşılayamayan vatandaşlarından vergi almasının sermayenin çıkarları dışında mantıklı bir açıklaması olamaz. Bu uygulamaya paralel olarak sermayeden alınacak kurumlar vergisi oranları arttırılmalı, ayrıca büyük mülk sahiplerine ve pa-

rababası zenginlere varlıkları oranında servet vergisi uygulanmalıdır.

Mevcut halde zengini daha zengin yoksulu da daha yoksul yapan bu vergi sisteminin sosyal adalet yönünde değiştirilmesi ancak bu şekilde mümkün olacaktır. Bunun için de sermayenin çıkarlarını koruyan devlet iktidarı değişmelidir. Sosyal adaleti sağlayabilecek bir siyasi irade bir işçi hükümetiyle sağlanabilir.

Patron kurnaz sömürü astronomik! 25 maaş ikramiyeden bahsedenler yüzde 2000 sömürü oranından bahsetmiyor!

Yok böyle patron diyerek Yüce Otomotiv patronunun çalışanlarına 25 maaş ikramiye verdiği dair haberler basında yer aldı. Ne "Yüce" gönüllü bir patron mu? Yoksa her patron gibi kârından başka bir şey düşünmeyen bir kişi mi? İşin iç yüzüne bakıldığında herkese çok şaşırtıcı gelen bu haberin aslında pek de şaşırtıcı olmadığı görülüyor.

Yüce Otomotiv'in işleri ne kadar iyi gitmiş?

Yüce Otomotiv patronu Ahmet Yüce, haberleri doğrularken şöyle diyor: "Bu yıl işlerimiz yolunda gitti ve böyle bir karar aldık." Bakalım Ahmet Yüce'nin işleri ne kadar yolunda gitmiş? Doğu Otomotiv'in yüzde 50 hisse sahibi olduğu ve Skoda otomobillerinin Türkiye temsilcisi olan Yüce Otomotiv'in işlerinin nasıl

gittiğine dair bir fikir vermesi açısından Doğu Otomotiv'in 2022 yılı ilk çeyrek faaliyet raporuna baktık. Zira Doğu Otomotiv'in kâr oranlarının onun içinde yer alan Yüce Otomotiv için de gösterge niteliğinde olduğunu düşünebiliriz. KAP'a (Kamu Aydınlatma Platformu) bildirilmiş faaliyet raporuna göre Doğu Otomotiv'in esas faaliyet kârı 1 milyar 312 milyon 894 bin olarak gerçekleşmiş. Doğu Otomotiv bu kârı 2087 çalışanın emekleri sayesinde gerçekleştirmiş. Bu çalışanların asgari ücretin net 4250 lira (brüt 5004 lira) olduğu dönemde son derece iyimser bir tahminle brüt 10 bin lira ücret aldığını varsayalım. Bu varsayım ile işçilere bu 3 aylık dönemde toplam 62 milyon 610 bin lira ödeme yapılmış olacaktır.

İşçi kazandığının en az 20 katını patrona kazandırmış!

Sömürü oranını görmek için şirketin brüt faaliyet kârını işçilere ödenen toplam ücrete böldüğümüzde karşımıza yüzde 2000'lik bir rakam çıkıyor. Yani 2022 yılında ortalama bir işçi kazandığının tam 20 katını patrona kazandırmış. Tekrar edelim bu en iyimser rakamlarla yani Doğu Otomotiv çalışanlarının asgari ücretin iki katı maaş aldığını varsaydığımızda böyle. 25 maaş ikramiye demek işçilere yıl boyu kazandığı ücretin iki katını vermek demek. 20 kat kazandırmış 2 katını geri almış! İşin içine vergi boyutunu da kattığımızda 120 çalışını olan Yüce Otomotiv 30 milyon ikramiye dağıttığında bu miktarın 6 milyon 300 binlik kısmını kurumlar vergisinden düşebilecek. Tüm bunlara normalde on milyonlarca liraya mal olacak bir reklam kampan-

yasının bu vesile ile gerçekleştirilmiş olduğunu de eklemek gerekir.

Neden zam değil ikramiye?

İşçiler açısından 25 maaş ikramiye elbette ki geçim sıkıntısı ve hayat pahalılığı içinde son derece olumlu ve rahatlatıcı olmuştur. Ancak patronun işçilerini rahatlatmak üzere işçilerin temel ücretlerine zam yapmadığını, işçilere düzenli ve sürekli bir ikramiye hakkı tanımamış olduğunu da kayda geçirmek gerekir. Zira bu şekilde ödenen arzi ikramiyeler her yıl aynı oranda tekrarlanmadığı takdirde emekliliğe yansımaz ve kıdem tazminatı hesaplarına etki etmez. Ayrıca ileride yapılacak ücret zamları söz konusu olduğunda da zamlar, yıllık toplam kazanç üzerinden değil düşük olan aylık temel ücretler üzerinden yapılacağından, işçiler düşük zam alacak, patron buradan da ka-

zançlı çıkacaktır.

Yüce gönüllülük değil kurnazlık!

Patron Ahmet Yüce "çalışanlarımız bizim için çok değerli" diyor. Aldığının 20 katını kazandıran işçi herhalde değerli olacaktır. Ama işçiye kazandırdığının 6'da 1'ini ikramiye diye geri verip, bundan vergi avantajı elde edip, "hayırsever iş adamı" reklamı yapmanın (patronlar bu tür reklamlar için sanatsal etkinliklere, okul, cami yaptırmaya, çevreci projelere vb. milyonlarca dolar harcamaktadır) bir "yüce" gönüllülük gösterisi değil sıradan bir patron kurnazlığı olduğu açıktır. Emek ve sermaye arasındaki çelişkinin kapitalist toplumun esas olduğu ve kapitalist düzende sömürünün ortadan kaldırılamayacağı gerçeği Yüce Otomotiv haberinin arkasını kazdığımızda karşımıza çıkan çıplak gerçek olmuştur.